

Dar el a fost lepros

G. C. Willis

GBV

© 1992 by GUTE BOTSCHAFT VI KI AC (GBV)

P.O.B.80 D - 6340 Dillenburg 2 Germany

Această mică lucrare a apărut în limba chineză și la rugămintea unui creștin chinez a fost scrisă, mulți ascultători fiind uimiți de subiectul acestei teme biblice. Cartea a apărut în anul 1938 și a fost ca un vestitor al mântuirii și bucuriei. Curînd după apariție, s-a răspîndit în China și învățătura ei a fost cunoscută de mulți creștini. Atunci, China era larg deschisă pentru adevăr. Scriitorul a fost întemeietorul unei librării creștine în Shanghai, unde multe scrieri au ajuns la îndemîna oamenilor. Actualul regim a interzis legăturile cu străinătatea și a restrîns libertatea religioasă. Ca urmare a acestui fapt, literatura creștină ajunge acolo în proporții foarte mici. Depozitele librăriilor creștine din Hongkong și din Singapur nu pot face față cerințelor de pe teritoriul chinez.

Pentru cei care nu cunosc limba chineză, dar care doresc să cunoască conținutul acestei cărți, a apărut o traducere în limba engleză făcută de un medic credincios și care a adăugat o introducere în care a spus: „... Scriitorul ațintește privirea la această carte, pentru a face înțeles tabloul minunat, celor care nu au avut posibilitatea să cunoască Sfînta Scriptură din copilărie ...”.

În ochii unor cititori, această lucrare poate apărea prea simplă, dar vă rog să vă amintiți că aceste rînduri au fost scrise pentru frații noștri din depărtările Răsăritului.

Un cuvînt asupra desenelor cred că este bine venit. Ele sînt lucrarea desenatorului creștin C. T. Tang, la îndemnul scriitorului cărții. El a recunoscut cu bucurie că din pregătirea desenelor a avut mult de învățat. El speră că astfel de desene nu vor fi condamnate, spunîndu-se că ar sta mai bine într-o carte pentru copii. Nu se poate aștepta ca desenele să fie exacte. Sperăm să servească la descoperirea unor realități, care altfel ar fi rămas neobservate.

În final, scriitorul speră ca această lucrare să ajute la zidirea poporului lui Dumnezeu în întregime. Cu aceeași speranță, au fost pregătite traduceri în limba franceză și germană (și acum în românește - nota traducătorului), pentru că sufletul omenesc, indiferent de rasă sau naționalitate, are nevoie de același mijloc de mîntuire și prin credință poate ajunge la aceeași fericire.

Traducătorul

Partea I – Leprosul și necazul lui

Mergeți ...

predicați ... curățiți pe leproși.

Duceți-vă ...

și spuneți ... leproșii sînt curățiți ... Matei 11.4, 5

Și așa erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru. 1 Corinteni 6.11

Capitolul 1 Pericolul leprei

Biblia, mai ales Vechiul Testament, conține o bogăție de exemple minunate cu privire la Domnul Isus Hristos și la lucrurile care depind de El. În Noul Testament, aceste exemple sînt numite „umbre”, așa cum este scris: „Căci legea, care are umbra bunurilor viitoare ...” (Evrei 10.1).

Unele din aceste „umbre” sînt atît de exacte și descrise cu atîtea amănunte, încît, la o privire atentă, sîntem în stare să admirăm învățăturile pe care le conțin și frumusețile pe care le dezvăluie. Ar fi greu din toate aceste „umbre” să găsim un exemplu, cu mai multe amănunte, care să vorbească minții și inimii noastre mai clar decît „legea leprosului”. Lepra este cea mai groaznică și mai respingătoare boală. Ea nu numai că duce în final la moarte, dar mult mai mult decît oricare alta, ea este o imagine în care moartea lucrează încă în timpul vieții. Părțile care sînt afectate de lepră sînt moarte, în timp ce bolnavul trăiește mai departe.

Începutul leprei se aseamănă cu începutul păcatului. Ea se observă la început foarte puțin, dar este jenantă. Citim că la început se observă doar o pată „albă” sau „lucioasă”. Ca și păcatul, la început lepra nu are nimic de speriat. Dimpotrivă, are o anumită putere de atracție, avînd ceva „strălucitor”, în timp ce în realitate moartea este bine înfipă atît în lepră cît și în păcat. „Plata păcatului este moartea” și tot așa de sigur lepra duce la moarte. Lepra poate să apară în aproape toate părțile corpului. Ceea ce îl deranja cel mai mult pe lepros era starea în care se găsea și nu cauza care l-a adus aici. Trebuie să spunem cu toții, ca David: „Iată că sînt născut în nelegiuire și



O umflătură, o crustă sau o pată albă (Leviticul 13.2).

În păcat m-a adus aici. Trebuie să spunem cu toții, ca David: „Iată că sînt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea” (Psalm 51.5). Prin starea (situația) noastră, ca și prin faptele noastre, sîntem necurați. Leprosul trebuia să se îndrepte spre preot și nu spre medic pentru a fi vindecat. Din faptul acesta putem înțelege că lepra este o imagine a păcatului.

De la prima carte pînă la ultima, de la Geneza pînă la Apocalipsa, tema esențială a Bibliei este păcatul și curățirea lui. Răspunsul la această problemă îl găsim și în Leviticul capitolele 13 și 14, expus cu o mare putere de pătrundere, încît trebuie să ne plecăm, recunoscînd că singur Dumnezeu putea să descrie un astfel de tablou. Și nici o altă dragoste, în afară de dragostea lui Dumnezeu, nu putea concepe un astfel de mijloc de curățire. În aceste capitole nu vedem descrisă numai lepra, ca o imagine a păcatului, ci vedem și alte adevăruri minunate, dacă avem ochii deschiși. Intrînd în studierea acestor capitole, vom încerca, cu ajutorul lui Dumnezeu, să reliefăm unele amănunte minunate ale acestui tablou.

Mai întîi să ne gîndim că Dumnezeu nu omul a descris aceste tablouri. Introducerea în studiul nostru se găsește în versetul 1 al capitolului 13 din Leviticul: „Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, zicînd: ...”. Să ne amintim, la citirea Bibliei, că auzim cuvintele veșnicului și adevăratului Dumnezeu.

În capitolul 13, versetul 2, citim: „Cînd un om va avea pe pielea trupului o umflătură, o crustă sau o pată albă, care va deveni ca o rană de lepră pe pielea trupului lui, trebuie adus la preotul Aaron sau la unul din fiii lui, care sînt preoți.”

„O umflătură, o crustă sau o pată albă." Ce însemnătate au aceste cuvinte! „O umflătură" (o înălțare) nu spune oare imaginea aceasta de înălțarea care, pe fiecare din noi, ne conduce la mândrie? Și nu este oare mândria, rădăcina atîtor rele și păcate? Ușor putem fi cuprinși toți de acest rău, de aceste „umflături". Deseori se întîmplă că cei care se cred mai buni și caută să se arate mai smeriți, în realitate sînt mai mîndri.

Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „... Dar cunoștința (de la grecescul »ginosko« = cunoștință dobîndită) îngîmfă, pe cînd dragostea zidește" (1 Corinteni 8.1). Ce serioasă este constatarea că această cunoștință, despre care este vorba aici, se referă la cunoașterea Cuvîntului și a căilor lui Dumnezeu! Cît de mult ar trebui să medităm asupra acestei realități, căci chiar cunoașterea Bibliei ne poate mîndri (umfla) și una din aceste umflături ar putea să ascundă lepra!

Cineva a consemnat patru feluri de mîndrie: mîndria rasei, mîndria stării (situației), mîndria aparenței și, cea mai rea, mîndria cunoștinței. Deci există mai multe feluri de „înălțări", dar cea care este mai mult de temut este aceea care vine prin cunoștința Cuvîntului lui Dumnezeu. Fariseul din Luca 18 a fost atacat de o astfel de „umflătură" deosebit de urîță. Asupritorul Faraon (Exod 5.2), împăratul Nebucadnețar (Daniel 4.30) și mulți alții sufereau de o asemenea „înălțare" (umflătură), și cititorii noștri pot să-și amintească și alte cazuri, poate chiar din experiența proprie.

O „crustă"?

Această categorie de crustă (scoarță) poate acoperi o rană sau o lovitură. Numeroși sînt aceia dintre noi care suferă. Poate cineva ne-a făcut în trecut un rău. Această problemă a rămas în inimă din cauză că n-am iertat totul, cu toate că am încercat să acoperim vechea rană. Așa este și rădăcina unei amărăciuni (Evrei 12.15) care este în pămînt și este acoperită, dar care mereu este dispusă să dea cîte un lăstar de neliniște și să „întineze" pe mulți. Observați aceste cruste! Ele sînt foarte periculoase. Împăratul Saul ne dă exemplul unui om care a fost încărcat cu aceste cruste într-o măsură nespus de mare (1 Samuel 18.8-9 și 1 Samuel 23.23).

„O pată albă" (sau lucioasă)!

În Evrei 11.25 este vorba de „plăcerile de o clipă ale păcatului". Păcatul are bucuriile lui și deseori o strălucitoare putere de atracție. Aceeași carte vorbește și de „înșelăciunea păcatului" (capitolul 3.13). Adevărul ne învață că păcatul înșală mereu! Păcatul se arată într-o lumină strălucitoare și ne îndepărtează privirile, ca să nu vedem pericolul ruinii. Să ne amintim cum a

venit primul păcat în lume. Satan l-a prezentat ca pe o „pată strălucitoare”. Eva „a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept” (Geneza 3.6). Ce mare putere de atracție a avut la Eva! Ea s-a lăsat învinsă (s-a supus) și a luat din fructul interzis ca să mănânce din el.

Din acea zi, Satan a fost foarte ocupat pentru a aduce înaintea aceste „pete strălucitoare”, știind că ele se sfîrșesc în lepră. Cele mai strălucitoare hoteluri din Shanghai sînt deseori cele așezate în cartierele cu cel mai rău renume. Ele sînt colțuri ascunse ale păcatului. Să fim atenți la astfel de „pete strălucitoare”, căci ele poartă sămînța oribilei și groaznicei lepre (păcatul)! Ce har minunat și dumnezeiesc: copiii lui Dumnezeu sînt scăpați de aceste pete mortale!

Doresc să îndrept acum atenția la cuvintele: trebuie adus la preotul Aaron sau la unul din fiii lui, care sînt preoți”.



Trebuie adus la preot ..." (Leviticul 13.2).

Aceste cuvinte sînt foarte importante și asemănătoare cu cele din capitolul 14, versetul 2 din cartea a treia a lui Moise, în legătură cu curățirea. Totul depindea de judecata preotului în decizia dacă acel om era atacat de lepră sau nu, sau dacă un om era în situația de a putea fi curățit de lepra lui. Omul în cauză, ca și prietenii lui, nu avea nimic de spus în situația aceasta. Cel la care se găsea o umflătură, o crustă sau o pată ar fi putut spune: „Eu cred că acestea sînt fără însemnătate; după părerea mea și a marilor înțelepți, aceste pete nu înseamnă nimic.”

Primul lucru pe care trebuia să-l învețe omul era că părerile personale nu aveau nici o importanță. Întrebarea hotărîtoare se punea scurt: „Ce spune preotul?”



„Preotul face cercetarea" (Leviticul 13.3).

Bolnavul poate nici nu dorea să meargă la preot. Poate gîndea că hotărăște singur ce este cu răul acela. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu este hotărîtor: „trebuie adus la preot."

Iubite cititor, ai fost tu la Marele Preot care este Domnul Isus? Ți-ai expus vreodată viața privirilor „ca para focului" ale Domnului Isus Hristos (Apocalipsa 1.14)? În viața ta poate există lucruri de care știi că nu sînt de lăudat. Ce faci cu ele? Marele Preot Domnul Isus le-a privit de aproape? Știi că trebuia să le declare necurate? Prietenii tăi poate te-au adus deseori, în rugăciunile lor, înaintea Domnului Isus. Dar dacă tu însuși nu ai venit niciodată la Marele Preot, atunci dorim ca această carte să-ți fie un îndrumător spre El.

Poate vei spune: „Păcatele mele sînt așa de mici încît nu sînt vrednice să le dai vreo importanță, sînt doar o mică »umflătură«". Dar poate este o înălțare (umflătură) care vine din trufie, iar acest păcat este rădăcina răului. Singurul care poate decide este Preotul (Domnul Isus). Vino la El fără șovăire, atîta timp cît mai poți și mai este speranță. Este mai bine de o mie de ori să trăiești acum adevărul, decît să fii aruncat în iad. Poate nu-ți dai seama că te afli deja pe calea cea rea.

Nu avea nici o frică să vii la acest Preot care este plin de dragoste și de milă. El va privi aceste „umflături", această „crustă" care acoperă demult vreun rău mai vechi, poate o ceartă sau o lăcomie rea. Preotul (Domnul Isus) va examina aceste „pete lucioase" pe care tu le privești poate cu plăcere, dar care vorbesc de un rău ascuns în adîncimea eului pe care îl iubești. La examinare, Preotul (Domnul Isus) nu se va grăbi. Ochiul Lui nu se va înșela niciodată și, dacă rămîn anumite îndoieli, „va închide" pe cel la care se găsesc astfel de simptome, precum cel cu

lepră a fost închis șapte zile. Și dacă nu ajunge, se va prelungi această perioadă cu încă șapte zile (Leviticul 13.4-5).

Dar să ne gândim mai departe la aplicarea acestei faze de mare importanță a punerii diagnosticului. Nu avea Marele Preot (Domnul Isus) pe om „închis”? Nu i-a dat El posibilitatea de a se dezvinovăți în privința reclamației că este lepros? Mai întâi El a pus la probă pe nevinovatul Adam în grădina Eden. Lepra a ieșit numai decît la iveală. Păcatul a venit în lume. Și la potop a încercat încă o dată pe om; dar cînd Dumnezeu l-a „privit”, a găsit la el o lepră atît de groaznică, încît a trebuit să nimicească toată omenirea, afară de opt persoane.

Dumnezeu a pus la probă și pe fiii lui Noe, dar păcatul a apărut din nou. Și atunci a ales pe Avraam și pe urmașii lui, despărțindu-i de restul națiunii. Dar iarăși a apărut păcatul. Atunci le-a dat legea, dar și aceasta nu i-a putut vindeca de păcat, ci dimpotrivă el a ieșit mai mult la iveală. Apoi Dumnezeu a trimis pe Fiul Său preaiubit, dar El a fost alungat de oameni și a fost răstignit. De atunci, proba s-a sfîrșit. Este fără folos „a închide” pe om mai departe. Starea păcătoasă a omului este deschisă. Așa citim în Romani 3.10: „... Nu este nici un om drept, nici unul măcar” și în versetul 12: „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele (sau să practice bunătatea), nici unul măcar.” Și mai departe în versetele 22-23 citim: „... nu este nici o deosebire; căci toți au păcătuit și n-au ajuns (sau sînt lipsiți) la slava lui Dumnezeu.” (Vedeți de asemenea Romani 3.19 și Romani 11.32.) Orice gură este închisă. Preotul (Domnul Isus) a văzut mădularele (componenții) tuturor raselor omenești ca necurate și aici ești inclus și tu.



„Preotul să-l declare necurat!” (Leviticul 13.3 și 8).

Preotul (Domnul Isus) te vede și pe tine, cititorule, care poate ești încă necredincios. Ascultă ce are să-ți spună. El declară că tu ești un păcătos, și nu un om drept (sfânt). Gura ta este închisă și cel mai bun lucru care l-ai putea face, ar fi să-ți recunoști starea.

Preotul te-a privit și a văzut că răul cărnii (naturii) tale este lepră și pielea ți-a devenit albă. Ce ai de spus față de faptul acesta? Este un semn clar al putrezirii și al morții. El îți arată că infecția este deja în sânge și în ochii Săi sînt vizibile semnele morții, după care urmează judecata și apoi „moartea a doua”. Răul este mai adînc, nu numai sub piele (Leviticul 13.3). Nu este vorba de un rău superficial de care ești atacat. Răul este înăuntrul inimii tale și Preotul a declarat: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea (sau de nevindecat); cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17.9). Dumnezeu știe că nu ești pregătit să crezi, știe că situația ta este atît de fără speranță! El știe că tu nu poți înțelege aceasta și că nu concepi că „lepra” ta este atît de înaintată încît a devenit „nevindecabilă”. Dar acesta este adevărul, aceasta este starea ta.

Citim, în Biblie, că ochii lui Dumnezeu sînt ațintiți la această lume și la oamenii care o populează. La creație, în Geneza 1, se spune: „Și Dumnezeu a privit la tot ce a creat și totul era foarte bine.” Așa a putut Dumnezeu să descrie lucrarea Sa înaintea apariției păcatului. O! Dar păcatul a apărut imediat. Citim: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pămînt și că toată imaginația gîndurilor din inima lui era în fiecare zi numai răutate” (citește Geneza 6.5).

Citim mai departe: „Domnul Se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să înțeleagă, care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s-au rătăcit, toți s-au stricat de tot: nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Psalm 14.2-3). Trebuie să recunoaștem că Preotul a constatat că orice om de pe pămînt este atacat de lepră.



„Preotul să-l izoleze” „Este o lepră cronică” (Leviticul 13.4-5) (Leviticul 13.11)

Dragă cititorule, Preotul (Domnul Isus) te-a privit și pe *tine* și te-a declarat „necurat”. Acest Preot nu Se poate înșela niciodată. El te iubește nespus și nu ți-ar fi spus astfel de cuvinte, dacă ar fi fost altă cale de ajutor.

Acum câțiva ani eram la masă cu un medic care era specialist în boala leprei. El mi-a povestit că odată a venit un bărbat tânăr care i-a arătat o rană mică și care nu se vindeca. Medicul l-a consultat, l-a cercetat și a constatat răul leprei. Bărbatul era aparent sănătos. Avea soție și copii mici. Acest bărbat era departe de a accepta că este atacat de lepră. Văd parcă și acum lacrimile acestui medic când povestea această întâmplare. Era adânc mișcat de durerea și compătimirea față de acel bărbat nefericit, pe care a trebuit să-l declare necurat (lepros). Ce să mai spunem acum despre Marele nostru Preot care a plîns față de necurăția oamenilor, care nu au vrut să vină la El pentru a fi curățiți?

Crede, drag cititor, că declarația Preotului asupra stării tale corespunde adevărului și se potrivește și pentru tine. Tu poate nu ai nici cea mai mică presimțire că ești pierdut, ruinat și pe drumul spre iad. Poate vei spune: „Dar eu nu am nici o presimțire că sînt necurat.” Această afirmație nu are nici o valoare.

Poate ai citit povestirea lui P. Dumieu, care în ultimul secol a fost în insulele Hawaii pentru a lucra între leproșii din Molokai. Mulți ani s-a consacrat acestei lucrări și a rămas sănătos. Dar într-o seară, când a vrut să facă baie, i-a căzut apă fierbinte pe degetele de la picioare. Nu a simțit nici o durere, dar a observat apariția unor bășici pe picior. Atunci și-a dat seama că este

atacat de lepră, unul din primele semne ale acestei boli fiind lipsa simțurilor în locurile atacate. După câțiva ani, după ce tot trupul i-a fost atacat de acest rău groaznic, a murit.

Zona atacată de lepră o poți înțepa cu un ac și bolnavul nu simte nimic. Rezultă și de aici că omul care trăiește în păcat nu știe că este păcătos. La declarația preotului, leprosul poate răspunde: „Dar eu mă simt foarte sănătos, niciodată nu m-am simțit așa de bine ca acum.” „Îmi pare foarte rău”, va spune preotul, „dar este obligația mea să te declar necurat.”

Părerile sau simțurile bolnavului, în cazul acesta, nu au nici un rol. Totul depinde de cuvântul preotului. „Și preotul care l-a văzut, să-l declare necurat.” Orice părere personală sau a unui prieten este fără importanță. Omul știa că este necurat, din spusele preotului!

Cînd autoritățile au hotărît izolarea locului aceluia din insulele Hawai (unde a lucrat P. Dumieu), s-a dat ordin ca orice persoană tînăra sau vîrstnică, bogată sau săracă, de rang înalt sau de jos, la care se va găsi cea mai mică urmă de lepră, să fie deportată acolo fără nici o discuție. Legea aceasta a fost respectată cu strictețe. De pe toate insulele arhipelagului Hawai au fost aduși leproși sau suspecți de lepră. Și dacă medicii constatau primele semne ale leprei, acești oameni erau transportați fără întîrziere în acea colonie care a devenit ca o închisoare. Copiii erau smulși de la părinți și părinții de la copii. Oamenii căsătoriți erau despărțiți pentru totdeauna. La nici un caz nu s-a făcut excepție. Un bărbat, care era rudă cu împăratul locuitorilor din Hawai, a fost printre primii deportați.

Așa este și cu păcatul: bărbați și femei, părinți și copii, cei mai apropiați prieteni trebuie să se despartă pentru totdeauna din cauza acestei „boli incurabile”.

Capitolul 2 “Totul acoperit”

„Dacă lepra va face o erupție pe piele și va acoperi toată pielea celui cu rana, din cap pînă în picioare, pretutindeni pe unde preotul își va arunca privirile, atunci preotul să-l cerceteze; și, dacă va vedea că lepra a acoperit tot trupul, să declare curat pe cel cu rana: fiindcă a devenit în întregime alb, el este curat” (Leviticul 13.12-13).

Avem aici o situație excepțională și totodată o explicație minunată. Înainte cu cîteva luni sau cîteva ani, omul a fost adus la preot, în perioada cînd avea numai o umflătură, o crustă sau o pată albă. Atunci preotul l-a declarat necurat. Trebuia dat afară din mijlocul celorlalți și trebuia

să trăiască în singurătate. Acum însă, omul este cu totul acoperit de lepră și preotul spune: „Tu ești curat.”

Ce poate însemna aceasta? Este vorba de fiul rătăcit care nu avea nici un cuvânt pentru a se justifica. Putem vedea în Biblie mulți leproși care au fost curățiți. Să ne gândim la cazul lui Simon Petru din Luca 5: el a observat că este plin de lepră (păcat). Să auzim ce spune el însuși către Domnul Isus: „Doamne, pleacă de la mine, căci sînt un om păcătos!” Într-un pahar plin cu apă nu mai este loc să mai adaugi ceva. Tot așa, cînd este vorba de un om plin de păcat, nu mai este loc în el de ceva bun. Un astfel de om a fost cîndva apostolul Petru.

Să mergem mai departe la versetul 12: „Și pe cînd era într-una din cetăți, iată, un bărbat plin de lepră, cum L-a văzut pe Isus, s-a aruncat cu fața la pămînt, L-a rugat și I-a zis: »Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.« Și întinzînd mîna, S-a atins de el și i-a zis: »Da, voiesc: fii curățit!«” Nici un om plin de păcat și nici un om plin de lepră nu trebuia să aștepte ca să fie curățit. Marele Preot, Salvatorul nostru este tocmai pentru a vindeca această stare.

Auțiți-l pe tîlharul răstignit: „Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru cele ce-am făcut, dar Acesta n-a făcut nici un rău.” Și Isus i-a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (citește Luca 23.41, 43). Și ce s-a întîmplat cu fiul pierdut din Luca 15? „Am păcătuît împotriva cerului și împotriva ta” și chiar în acea clipă brațele tatălui îl cuprind. Auțiți pe vameșul din Luca 18.13: „... Dumnezeuule, ai milă de mine, păcătosul!” Și el a plecat curățit acasă. Ce spune Pavel despre el însuși? „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea: pentru că în mine este voința, dar nu este puterea de a face binele” (Romani 7.18).



„Unele pete de lepră pe „Totul acoperit.” care le putea foarte ușor ascunde.”

Și patriarhul Iov declară: „Iată, eu sînt nimic; ce să-Ți răspund? Îmi pun mîna la gură” (Iov 40.4). Mai departe adaugă: „De aceea mi-e scîrbă de mine și mă pocăiesc în țărînă și în cenușă” (Iov 42.6).

Din același gînd izvorăște și experiența de mare importanță: „... Vai de mine! Sînt pierdut, căci sînt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6.5). Și numaidecît a auzit răspunsul serafimului: „... nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău ispășit” (citește Isaia 6.7).

Da, iubite cititor, toți aceștia au mers pe același drum pentru a primi vindecare. Toți au descoperit nu numai că sînt leproși, ci și că sînt plini de lepră din talpa piciorului pînă în creștet. Nici unul din ei nu va fi în cer pentru lucrările Sale bune. Toți mărturisesc „că nu există nici unul care să facă binele, nici unul măcar.”

Și tu, drag cititor, acolo unde toți au dat greș, crezi că poți spera să poți trece biruitor? Toți au fost pierduți, ruinați și aveau iadul în fața lor, dar au recunoscut că sînt păcătoși. Numai așa au primit iertarea păcatelor și au fost curățiți. Dacă accepți aceeași poziție, vei primi și tu iertarea și curățirea.

Ferice de cel drept, despre care, în cartea Iov 33.27-28, scrie: „Atunci el va cînta înaintea oamenilor și va zice: »Am păcătuît, am călcat dreptatea, și nu mi s-a răsplătit la fel. Dumnezeu mi-a scăpat sufletul ca să nu intre în groapă și viața mea vede lumina!«”. În poporul răscumpărat, care va fi în cer, va fi cu neputință să găsim o persoană care să spună: „Eu nu am păcătuît

niciodată și prin propria mea biruință am ajuns aici." Lauda celor mîntuiți ridică în slavă singurul har minunat al lui Dumnezeu, care S-a îndurat cîndva pe pămînt de păcătoși.



„Fiindcă a devenit în întregime alb, el este curat" (Leviticul 13.13).

De aceea, vino așa cum ești la acest Preot plin de har! *El* te așteaptă și îți spune: „Veniți acum să ne judecăm ... De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna" (citește în cartea profetului Isaia 1.18).

Dumnezeu știe că tu ești plin de lepră plin de păcat dar depinde de tine dacă crezi mărturia Sa și ocupi locul păcătosului pierdut. Accepți tu această posibilitate? Dacă da, vei fi curățit și iertat. Pacea și binecuvîntarea vor fi partea ta.

Încă un cuvînt despre conținutul acestor versete. Citim: „Dar în ziua cînd se va vedea în el carne vie, va fi necurat; cînd preotul va vedea carnea vie, să-l declare necurat: carnea vie este necurată, este lepră" (Leviticul 13.14 și versetul 15). Acesta este tabloul omului care trăiește în păcat, cu toate că s-a recunoscut păcătos. El este acoperit cu lepră; dar se vede „carne vie". Păcatul este activ în carnea lui. Sîntem mișcați să vedem în Biblie pe mulți oameni care au luat locul lor ca păcătoși înaintea lui Dumnezeu și au recunoscut: „Noi am păcătuit ..." (Daniel 9.5; Ieremia 14; Mica 7.9) și toți au primit iertare și binecuvîntare.

Dacă ne gîndim la oameni ca Faraon, Balaam, Acan, Saul, Șimei și Iuda, care și-au recunoscut păcatele, vedem totuși că sfîrșitul lor a fost pierzarea. Ei au acceptat existența leprei, dar s-a arătat „carnea vie". Nu cunoșteau nici o ură față de păcat și nici nu doreau să se lepede de

el; nu se vedea la ei nici o pocăință adevărată, ei au trăit mai departe în starea lor de păcat (aceasta înseamnă „carnea vie”).

Un exemplu serios ne dă și Saul la care vedem o schimbare din ură în remușcări. Dar remușcarea nu înseamnă smerenie, căci adevăratei smerenii îi urmează credința. Smerenia se depărtează de păcat; credința se îndreaptă spre Dumnezeu amîndouă merg împreună. Dacă ajung să cunosc minunatul har care mă primește și pe mine, sărman păcătos, plin de lepră, curățindu-mă de starea mea tristă și conducîndu-mă la Dumnezeu, atunci acest har mă face să doresc umblarea într-o viață sfîntă, liber de lepra și domnia păcatului (Romani 6.14). Dar dacă eu las păcatul să domnească liber în mine, înseamnă că nu vreau să primesc harul lui Dumnezeu. Apostolul Ioan scrie: „Cine practică păcatul este de la Diavolul ...” (citește în 1 Ioan 3.8). Acest verset nu vrea să spună că nu vom mai păcătui după ce am fost mîntuiți. Același apostol scrie: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1.8). Să fim atenți că nu putem înșela pe Dumnezeu sau pe oameni, ci ne înșelăm pe noi înșine.

Pe de altă parte, nu înseamnă că acest verset ar fi o dovadă că atunci cînd păcătuim nu mai avem credință. Foarte des Diavolul chinuie pe tinerii credincioși cu o astfel de frică. O oaie poate cădea într-o groapă și poate să se murdărească, dar prin aceasta nu încetează să fie oaie. Dimpotrivă, ea va fi o oaie nefericită pînă va ieși de acolo și lîna va fi iarăși curățită și albă. Dincolo putem vedea o scroafă care se bălăcește în murdăria din groapă. Aceasta se simte bine în necurăție, pe cînd oaia are împotrivire față de murdărie. O scroafă spălată se va întoarce mereu la noroiul din groapă. Ea este ceea ce a fost totdeauna: o scroafă și nu o oaie (2 Petru 2.22).

Cel care a fost curățit de Domnul Isus este schimbat, nu numai în exterior, ci și în interior, prin nașterea din nou. El a primit o inimă curată, o natură nouă care disprețuiește păcatul. Dacă omul în care este această natură nouă alunecă, el nu poate fi fericit pînă nu este reabilitat.

Capitolul 3 Total necurat"

„Dar dacă pe capul chel sau pe partea dinainte cheală este o rană de un alb-roșiatic, este lepră care a izbucnit pe chelia capului sau a părții dinainte. Preotul să-l cerceteze. Dacă pe chelia capului sau pe chelia din față este o umflătură de rană de un alb-roșiatic, asemănătoare cu lepra

de pe pielea trupului, este lepros, este necurat: preotul să-l declare total necurat; rana lui este pe cap" (Leviticul 13.42-44).

Prin seriozitatea lui, acest text vrea să se îndrepte spre mulți oameni care trăiesc în timpurile noastre. Se întâmplă destul de des ca să se vadă apariția leprei pe frunte. Și cât de mulți sînt cei al căror cap duc răul leprei, dar care nu bănuiesc că sînt „total necurați”!

Să observăm cu atenție sublinierea pe care o face Duhul Sfînt prin expresia „total necurat” folosită aici și nu în altă parte. Acești oameni ignorează cu voia lor Cuvîntul lui Dumnezeu, aducînd părerile lor. Ei se încred în înțelepciunea și în duhul lor. Aroganța, îndeosebi trufia înțelepciunii stă la rădăcina răului cînd lepra apare pe cap. Cît de mulți așa ziși „bărbați de știință” sînt oameni cu o asemenea lepră la cap!

Putem constata un exemplu trist al acestui rău în persoana împăratului Ozia, pe care mîndria l-a împins pînă acolo că a luat locul care aparținea numai preotului. Este scris despre el:



„Total necurat; rana lui este pe cap” (Leviticul 13.44).

„Dar cînd a ajuns puternic, inima i s-a înălțat pînă la cădere. A păcătuit (s-a purtat cu necredincioșie) împotriva Domnului, Dumnezeului său, intrînd în templul Domnului ca să ardă tămîie pe altarul tămîierii” (citește în 2 Cronici 26.16).

Cînd s-a împotrivit preoților, stăruind în voia sa proprie, a ieșit la iveală lepra: „Marele preot Azaria și toți preoții și-au îndreptat privirile spre el, și iată că era plin de lepră pe frunte.” (2 Cronici 26.16-20).

Capitolul 4 Necurat! Necurat!"

„Leprosul atins de această rană să-și poarte hainele sfișiate și să umble cu capul descoperit, să-și acopere barba și să strige: »Necurat! Necurat!« în toate zilele cât va avea rana, va fi necurat: este necurat. Să locuiască singur; locuința lui să fie afară din tabără" (citește în Leviticul 13.45-46).

Aceste cuvinte triste ne dau un tablou clar al păcătosului. Era posibil să se folosească de hainele lui pentru a-și ascunde petele leprei. Dar acum nu mai rămîne nimic ce ar putea acoperi necurăția sa, căci „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face" (Evrei 4.13). Adam a încercat să se acopere cu frunze, dar această lucrare a fost nefolositoare. Cînd a venit Dumnezeu să-l caute, a trebuit să recunoască: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că sînt gol și m-am ascuns" (Geneza 3.10).

Da, dragă cititorule, în ochii lui Dumnezeu, hainele tale sînt rupte. Orice pată de păcat, cea mai mică necurăție stă clar în fața lui Dumnezeu. Între Dumnezeu și tine nu există nimic care te-ar putea acoperi. Toată mînia lui Dumnezeu, care urăște păcatul, rămîne pe capul tău descoperit. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă (nu crede) de Fiul nu va vedea viața, ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el" (Ioan 3.36).

Preotul trebuia să descopere și capul femeii necredincioase; nici un fel de voal nu era pentru a se acoperi (Numeri 5.18). În același timp însă, cel mîntuit spune așa cum citim în Psalmul 140: „Tu îmi acoperi capul ...". Cel lepros trebuia să pună totul jos, tot ce ar fi putut să-i acopere „capul gol". Această expresie conține unul din adevărurile fundamentale pe care trebuie să-l primească omul.

Dragă cititorule, capul tău este acoperit? Sau este așa încît ochii lui Dumnezeu văd numai necurăție, fără a fi ceva care te-ar putea acoperi? „... să umble cu capul descoperit, să-și acopere barba și să strige: »Necurat! Necurat!«" Capul trebuia descoperit, pe cînd barba trebuia acoperită.

Chiar și suflarea leprosului putea întina pe oamenii din apropierea sa. Aici nu era nici cea



„haine sfîșiate, cap descoperit, barba acoperită" (Leviticul 13.45).

mai mică posibilitate ca, prin propriile eforturi, să poată deveni curat. El nu mai este de nici un folos pentru societatea care nu este cuprinsă de același rău. Leprosul are o singură vorbă pe care o strigă ca pe un avertisment: „Necurat! Necurat!" Închipuirea că un păcătos se poate curăți prin el însuși, atîta timp cît și suflarea sa este necurată, reprezintă o nebunie.

Restul capitolului vorbește de lepra la o haină sau piele. Dar să rămînem la omul lepros. Să urmărim și să vedem mijlocul de care se folosește Dumnezeu pentru curățire, în timp ce leprosul este fără ajutor și fără nădejde.

„Depart de Tine, încărcat cu blestem, eram în noaptea păcatului. Sîngele lui Hristos ne-a apropiat de inima Ta, prin har."

Partea a doua - Curățirea leprosului

„Ferice de acela pe care-l alegi Tu și pe care-l primești înaintea Ta, ca să locuiască în curțile Tale!” Psalm 65.4

Capitolul 5 Calea pregătită de Dumnezeu

Și mulți leproși erau în Israel pe timpul prorocului Elisei; și nici unul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman Sirianul" (Luca 4.27).

Și pe vremea profetului Elisei exista un capitol lung în Vechiul Testament, care conținea indicații exacte despre singurul mijloc prin care lepra putea fi curățită. De ce bolnavii nu erau în stare să se folosească de acest mijloc?

Tot astfel putem întreba și noi astăzi. De ce există în timpurile noastre milioane de păcătoși care ar putea fi salvați? De ce nu se supun singurului mijloc pregătit de Dumnezeu? De ce rămân păcătoși pierduți?

Dumnezeu introduce mijlocul de curățire cu aproape aceleași cuvinte pe care le folosește pentru diagnosticarea leprei: „Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând ..." (Leviticul 14.1). Aceste cuvinte, care definesc mijlocul de curățire, sînt cuvintele Dumnezeului Celui veșnic și de aceea sînt adevărate. Să le dăm ascultare din toată inima: „Iată care va fi legea cu privire la cel lepros, în ziua curățirii lui. Să-l aducă înaintea preotului" (Leviticul 14.2).



Să-l aducă înaintea preotului."

Îți amintești de acea zi când a apărut o umflătură, o ridicătură sau o pată albă pe capul tău și ai fost dus la preot? Probabil nu ai uitat trista afirmație: „Tu ești necurat!” Și sper că nu ai uitat ziua când ai descoperit că ești un păcătos. Fără îndoială ai gândit ca mulți păcătoși: „Eu nu sînt atît de rău cum este cutare și cutare”, cu toate că știai că porți în tine răul care duce la moarte.

Răul s-a întins și atunci starea ta a devenit mai gravă. La început, când s-au arătat primele semne, ai putut descoperi răul chiar pe hainele tale. Dar totuși trebuia să ieși afară din tabără (leprosul era în afara taberei, în afara oricărei legături cu Dumnezeu și cu locul în care se descoperea prezența Sa), cu hainele rupte, cu capul descoperit și strigînd: „Necurat! Necurat!” Și atunci răul s-a întins și mai mult, acoperindu-ți fața, capul, mădularele; într-un cuvînt totul, totul era acoperit. „Devenind în întregime alb”, ai ajuns într-o stare groaznică, pe cap nemaigăsindu-se nici un loc fără lepră, nici măcar să poți înțepa cu un ac.

Ce se întîmplă acum? Poate te întîlnește un prieten în afara îngrădirii taberei în starea ta tristă, descurajată și fără speranță. Prietenul te privește de sus pînă jos. Zîbind, îți va spune: „Vino, te voi duce la preot, căci tu ești acoperit de lepră și acolo poți fi vindecat.” Iar tu răspunzi: „Nu, pentru mine nu mai există nici o speranță; eu sînt mai rău decît am fost înainte. Nu mai există un lepros care să fie atacat atît de rău așa cum sînt eu. Privește, sînt acoperit cu totul!” „Da, aceasta este ceea ce văd și eu”, răspunde prietenul tău. „Chiar de aceea tu ești acum într-o stare în care poți fi curățit. Vino, să mergem numaidecît la preot.”

Dragă cititorule, ai părinți, rude sau prieteni care încă nu sînt mîntuiți? I-ai condus tu prin rugăciune? Le-ai adus tu realitatea Evangheliei atunci când s-a oferit vreo ocazie? Acestea sînt drepturile noastre binecuvîntate și pe care eu și cu tine le folosim atît de puțin. O, de ne-ar ajuta Domnul să fim credincioși față de prietenii noștri necredincioși, care în adevăr nu sînt altceva decît niște sărmani leproși!

La această situație nu mă pot împotrivi dorinței de a reda mica și frumoasa scenă pe care o găsim în Ioan 1.41. Aici vedem chiar un om care era ocupat cu această slujbă. Într-o seară face cunoștință cu Domnul Isus. Ce reiese din aceasta? „El, cel dintîi, a găsit pe fratele său Simon și i-a zis: »Noi am găsit pe Mesia« (care în traducere înseamnă Hristos)”. Cît de mult îmi place acest mic cuvînt: „cel dintîi”! Era tîrziu, ziua se sfîrșise. Dar Andrei nu a zăbovit cu hrana, odihna sau altceva, ci el a mers în căutarea fratelui său. Și ce a făcut? L-a adus la Isus. Nu auzim mult despre Andrei, dar fratele lui era Petru, acel ucenic prin a cărui lucrare au fost binecuvîntați atîția

oameni pînă în ziua de azi. Ce datorie de recunoștință avem noi toți față de Andrei și față de slujba sa din seara aceea!

Și dacă Evangheliile ne spun așa de puțin despre Andrei, ce frumusețe are totuși acest puțin! Se pare că, tocmai în această direcție de lucru, el a dovedit multă credincioșie! În Ioan 6.8, îl găsim iarăși pe Andrei. Acolo el duce un băiat la Isus. Mai târziu îl găsim iarăși activ în același fel, conducînd la Isus pe cîțiva greci care au dorit să-L vadă (Ioan 12). Ce lucru binecuvîntat! O, de ne-ar învăța Domnul Isus și pe noi să aducem sufletele unul după altul la El! Înainte de a descrie imaginile acestei cărți, nu cunoșteam însemnătatea prietenului care duce pe lepros la preot. O! de ne-am asemena cu el: necunoscut, fără nume, aproape neamintit, dar totuși veriga unui lanț fără de care leprosul nu s-ar fi putut ajuta.



„Preotul să iasă afară din tabără” (Leviticul 14.3).

Am văzut numaidecît pe prietenul leprosului cum alerge pe calea spre preot. Sărmanul lepros, fiind necurat, nu putea intra în tabără. Cum ar fi putut el să se apropie de locuința preotului și de cei care sînt în tabără? O, ce fericire! Însuși preotul a găsit un mijloc: Acum 1.900 de ani, Marele Preot Domnul Isus a părăsit slava Tatălui. El a coborît în această lume a păcatului și „ducîndu-Și crucea, a ajuns la locul zis al »Căpășîinii«, care în evreiește se numește »Golgota«” (citește în Ioan 19.17). Da, Preotul a suferit dincolo de poartă (Evrei 13.12). El te-a văzut pe tine, păcătosule, venind în necurăție spre El și S-a îndreptat spre locul unde te afli. În har, Isus te așteaptă pentru a te curăți (Luca 10.33). Ascultă acum întrebarea hotărîtoare: „Vrei să te faci sănătos?”



„Preotul să iasă afară din tabără și preotul să cerceteze: și dacă leprosul este vindecat ..." (Leviticul 14.3).

(Ioan 5.6). Dragă cititorule, nu este și dorința inimii tale, ca să fii mântuit? O, ascultă:

„Îndurarea veșnică
te înalță asupra tuturor gândurilor,
la Acela, care cu brațe deschise,
pline de dragoste,
Se pleacă jos la cei păcătoși;
ca ne eliberează de blestem și de moarte
și ne duce la Isus, în slava Sa."

Acești ochi ca para focului te cercetează din nou. Prima dată, această privire te-a cercetat pentru a constata dacă se găsește la tine vreo pată de lepră. Când a constatat o astfel de pată, preotul a trebuit să te declare necurat. Acum, vrea să se asigure dacă mai este vreo pată și numai atunci când nu mai este nici una, te poate declara curat. Atunci era vorba de a constata dacă erai eliberat de acest rău. Și acum trebuie să se asigure dacă ești total acoperit.

Tot așa te cercetează Preotul nostru, Domnul Isus Hristos, dacă te apropii de El. Ai venit tu cu adevărat ca un sărman păcătos vinovat, pierdut, ruinat? Nu ai de spus nimic despre trecutul tău? Ești tu plin de păcat? Preotul te cercetează și numai dacă ești într-o asemenea stare poți fi curățit. Tu ești atunci un păcătos care se pocăiește și din pricina ta este mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu (Luca 15.10).

Din momentul convingerii că ești acoperit de lepră, primești vindecarea. Pentru a se putea face o asemenea curățire erau necesare anumite lucrări.

Așa se sfîrșește dumnezeiasca muncă pregătitoare la inima păcătosului. Fiul pierdut este salvat în momentul cînd se aruncă plîngînd în brațele tatălui și spune: „Tată, am păcătuît împotriva ta; nu mai sînt vrednic să mă numesc fiul tău” (Luca 15.21). Tatăl îl duce în casă. Hainele rupte sînt înlocuite cu cea mai bună haină. Dumnezeu vrea ca păcătosul mîntuit să se bucure în pîrtășie cu El. Acesta este gîndul „acestei” curățiri care numai după vindecare poate avea loc.

Iar dacă pe corpul lui se mai ivește un mic loc unde este „carne vie” fără alte semne de lepră, aceasta poate însemna că acel lepros se va putea îndrepta către alt lepros ca să-i spună: „Eu sînt mai bun ca tine, eu sînt mai puțin acoperit cu lepră.” Dacă leprosul se mai poate mîndri cu ceva bun în el însuși, atunci nimic nu-i mai poate ajuta. Poate să se reîntoarcă de unde a venit și să rămîna afară din tabără. El nu a fost capabil să tragă foloase din slujba preotului pentru curățirea sa; el nu este vindecat. Apostolul Pavel putea spune: „În ce mă privește, departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos ...” (Galateni 6.14).

Capitolul 6 Două păsări vii și curate

Acum îl vedem pe lepros acoperit cu totul de lepră. în prezența preotului. Acesta îl cercetează pentru a constata dacă este vindecat. Și acum, spre marea lui bucurie, nu se găsește nici un punct fără lepră pe corp! El este vindecat și acum poate fi curățit.

Iubite cititor, care pînă acum ai urmărit calea leprosului, vrei să-ți îndrepti privirea la ceea ce trebuia el să facă pentru curățirea sa? Un altul l-a dus la preot. Preotul mergea afară din tabără la lepros ca să-l vadă și să hotărască dacă omul se găsea în starea necesară pentru a fi curățit.

Ascultă acum. Preotul vorbește! El poruncește „să se ia, pentru cel ce trebuie curățit, două păsări vii și curate, lemn de cedru, cîrmîz și isop” (Leviticul 14.4). Leprosul era prea sărac pentru a putea procura aceste păsări și aceste lucruri necesare curățirii. De altfel preotul nu cerea acestea de la el. Preotul porunea altuia să aducă ce era necesar pentru curățirea leprosului. Nu ne amintește aceasta de întrebarea lui Isaac: unde este mielul pentru arderea-de-tot?” Și răspunsul lui Avraam: „Fiul meu, Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea-de-tot”

(Geneza 22.8). Dumnezeu este Cel care mereu trebuia să se îngrijească de jertfă. Noi, ca păcătoși sărmani, ar trebui să murim în păcatele noastre, dacă am căuta jertfa potrivită, căci nu o vom găsi niciodată. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Preotul să poruncească să se ia pentru el ...” .



două păsări vii și curate, lemn de cedru, cîrmîz și isop" (Leviticul 14.4).

Dumnezeu a creat aceste două păsări vii și curate. Amîndouă împreună formează un tablou minunat despre ființa și lucrarea Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. „Preotul să poruncească să se înjunghie una din aceste păsări într-un vas de pămînt, deasupra unei ape curgătoare" (Leviticul 14.5).

Și aici sărmanul lepros nu poate face nimic, decît să privească, în timp ce un altul nu numai că se îngrijește de jertfă, ci o și înjunghie.

Să privim o clipă scena: un vas de lut, iar în acest vas o pasăre curată și fără cusur. Aerul este elementul, locuința acestei păsări, locul unde s-a născut. Dar Domnul a venit aici jos și a intrat într-un „vas de lut". El a schimbat locuința Sa din înălțimi cu acest pămînt sărac. În acest „vas", Domnul a fost „înjunghiat". Un tablou potrivit al Mîntuitorului nostru! El a părăsit locuința cerească, tronul, slava Sa. El a coborît în această lume tristă și a luat un trup de pămîntean. Trupurile noastre, în realitate, nu sînt altceva decît „vase de lut". Cu cîtă plăcere privim noi pe acest Om din cer, cum a venit la noi jos și cum, ca Om desăvîrșit, a umblat pe pămînt. În trupul acesta pămîntesc a fost la Golgota (Isaia 53.7). Acolo El Și-a vărsat sîngele.

O, Miel nevinovat al lui Dumnezeu,
Jertfit pe lemnul crucii;
Tu ai suferit mereu răbdător,
Acolo unde ai fost disprețuit.
Toate păcatele le-ai purtat Tu,
Altfel noi ar trebui să deznădăjduim:
Noi Te slăvim, Miel al lui Dumnezeu!

În ce strîmtorare adîncă,
Ai strigat la Dumnezeu:
„De ce M-ai părăsit?”
Tu ai fost făcut păcat,
Căzînd în noaptea morții,
Tu, care nu ai cunoscut păcat,
Tu, care ești adevărata viață.

Acum Dumnezeu este onorat,
Puterea Satanei zdrobită,
Numeroase cete de oameni dezrobiți,
Care altădată erau pradă morții,
Dumnezeu este onorat în Tine,
Puterea Satanei zdrobită.

Dar această pasăre a fost înjunghiată deasupra unei „ape vii” (curgătoare). Apa cea vie, în contrast cu apa stătătoare, este viață și putere. Ce putere uimitoare se află în șuvoaiele apei de la cascada Niagara! „Preotul să poruncească să se înjunghie una din aceste păsări într-un vas de pămînt, deasupra unei ape curgătoare” (Leviticul 14.5).

În Biblie, apa este folosită ca un simbol al Cuvîntului lui Dumnezeu (Efeseni 5.26 și altele). Apa izvorîită ne vorbește de Cuvîntul viu, care prin lucrarea Duhului Sfînt se adresează către noi. Acest Cuvînt este „viu și lucrător” (Evrei 4.12).

Cuvîntul îmi arată că Domnul Isus a murit pentru mine și că a suferit pentru păcatele mele. Ai auzit poate deseori despre moartea Sa. Ai văzut o pasăre înjunghiată în vasul de lut. Dar, iubite cititor, ai înțeles că aceasta s-a întîmplat pentru tine? Ai văzut tu cîndva pe Mîntuitorul dus la moarte deasupra apei vii? „Credința vine din cele auzite iar cele auzite prin Cuvîntul lui Dumnezeu” (Romani 10.17). Numai prin auzire și primire a Cuvîntului viu se va naște în tine o credință vie.

Ce văd eu acolo la Golgota?
Mîntuitorul întregii lumi,
Luptînd pentru suflete,
Plătind cu un preț așa de scump.
O, vezi la cruce pe Golgota,
Ce dragoste, ce dragoste!

Din coasta străpunsă a Mîntuitorului nostru a ieșit sînge și apă. La fel era în vasul de lut deasupra apei vii, ceea ce mărturisește despre viața acestei păsări.

„Să ia pasărea cea vie, lemnul de cedru, cîrmîzul și isopul, și să le înmoaie, împreună cu pasărea cea vie, în sîngele păsării înjunghiate deasupra apei curgătoare” (Leviticul 14.6). Am observat numaidecît că aceste două păsări împreună formează un tablou al Domnului nostru Isus Hristos. L-am văzut venind din cer, cum a luat acest trup care I-a fost pregătit și cum în acest „vas de lut” a murit pe cruce pentru noi.

Dar Isus nu a rămas pe cruce. Cu însemnele morții în mîinile, picioarele și coasta Lui, a fost pus în groapă. A treia zi a înviat, purtînd încă aceleași semne. Așa vedem pasărea cea vie coborînd în sîngele păsării moarte și ieșind de acolo, aripile ei fiind însemnate în totalitate cu moartea. Ce tablou mișcător și strălucitor al morții și al învierii Domnului Isus Hristos! Dar pasărea este ținută încă în mîna preotului și nu este lăsată liberă să zboare la locuința sa.

Nu numai că pasărea cea vie trebuia înmuiată în sîngele păsării moarte, dar acolo mai era și lemnul de cedru, cîrmîzul și isopul. Lemnul de cedru ne vorbește de lucrurile mari și prețioase ale naturii. Iar isopul, dimpotrivă, ne simbolizează lucrurile cele mai de jos și disprețuite ale naturii. Solomon vorbise despre plante, de la cedrii care sînt în Liban pînă la isopul care crește pe

ziduri (1 împărați 4.33). Cel mai înțelept și mai plin de onoare om trebuie să se aplece sub această putere curățitoare a sîngelui, pentru a primi mîntuirea.



"Să ia pasărea cea vie, lemnul de cedru, cîrmîzul și isopul, și să le înmoaie, împreună cu pasărea cea vie, în sîngele păsării înjunghiate deasupra apei curgătoare" (Leviticul 14.6).

Acest lucru este valabil și pentru cel mai sărac om care suspină sub povara muncii grele și a cărui viață este numai amărăciune; și el trebuie să vină sub sîngele Domnului, dacă vrea să primească mîntuirea. Acest adevăr este valabil și pentru cel „necunoscător” care, prin același mijloc, poate fi salvat (Ezechiel 45.20). Cîrmîzul arată culoarea împărătească și ne arată că atît cei cu rang mare pe pămînt, fie prinți sau împărați, cît și oamenii simpli trebuie să vină sub puterea curățitoare a sîngelui.

Aceste lucruri ne spun mult mai mult. Ele aparțin lumii și, cînd Hristos a fost răstignit, lumea a fost răstignită față de mine și eu față de ea (citește în Galateni 6.14). Eu și lumea nu mai putem fi prieteni. Crucea se ridică între lume și mine, căci lumea s-a făcut vinovată de sîngele Fiului lui Dumnezeu, Mîntuitorul meu. Cuvîntul lui Dumnezeu îmi spune clar: „Suflete adultere, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4.4).



„Să stropească de șapte ori pe cel ce trebuie să fie curățit de lepră. Apoi să-l declare curat și să dea drumul păsării celei vii pe câmp" (Leviticul 14.7).

„Să stropească de șapte ori pe cel ce trebuie să fie curățit de lepră. Apoi să-l declare curat ..." (Leviticul 14.7). Nu este acesta un tablou de o frumusețe minunată? Privește împreună cu mine un moment această scenă atrăgătoare. Sărmanul lepros a fost adus aici; preotul s-a îndreptat spre el. Un altul a adus cele două păsări vii și curate; un altul a înjunghiat una din păsări, al cărei sânge este acum în vas; penele păsării vii, cârmîzul și isopul: totul este însemnat prin sângele păsării moarte.

Leprosul și-a ațintit privirea pe tabloul acesta, dar în starea lui nu a constatat nici o schimbare. Atunci preotul stropește cu acel sânge corpul leprosului o dată, a doua oară, a treia oară ... a șasea oară, și totuși nu se observă nici o schimbare. Atunci vine a șaptea stropire și omul este curat! Sângele l-a curățit. Nu există nici un alt mijloc. „Fără vărsare de sânge nu este iertare" (Evrei 9.22).

Acest sânge are puterea să curețe pe lepros de orice urme ale necurăției; pasărea cea curată poate curăți pe leprosul necurat; „de șapte ori" dă plinătatea acestei curățiri. Tocmai aceasta este valoroasă pentru păcătos. Prețiosul sânge al lui Hristos poate spăla de orice urme ale păcatului, pe cel mai murdar și mai respingător păcătos. Înțelege clar acest adevăr! Singur sângele l-a făcut curat pe lepros; și sângele singur curățește și astăzi orice păcătos pierdut. Aici se poate ridica o întrebare. Cum putea deci leprosul să știe că s-a petrecut curățirea lui cu adevărat? A dispărut răul dintr-o dată la a șaptea stropire? Arăta altfel? Eu cred că nu; și după stropire nu a simțit nici cea mai mică schimbare. Cum putea să știe că este curat?



"Apoi să-l declare curat ..." (Leviticul 14.7).

În momentul cînd a avut loc a șaptea stropire, preotul l-a declarat curat. În timp ce privești această scenă minunată, poți auzi vocea preotului care spune: „Fii curat!”. Sîngele păsării l-a vindecat. Cuvîntul preotului îi aduce vestea că este curățit. Mai înainte trebuia să-i explice starea sa necurată, acum același preot îl asigură de curățirea leprei.

Dar aceasta nu este totul. În acel moment el ia pasărea și o lasă să zboare. Lucrarea jertfei s-a sfîrșit. Nu mai este nimic ce ar putea ține pasărea legată de pămînt. La fel este cu Domnul Isus care a înviat din morți, Înainte ca Domnul Isus să meargă în cer, S-a arătat pentru puțin timp alor Săi. Învierea a fost dovada clară că lucrarea s-a săvîrșit și că păcatele noastre sînt luate din fața lui Dumnezeu; biruința este sigură.



„... și să dea drumul păsării celei vii pe cîmp" (Leviticul 14.7).

La timpul Său, Domnul Isus S-a dat pentru Biserică ca s-o sfințească și s-o curățească pentru a o înfățișa slăvită, fără pată sau altceva de felul acesta (Efeseni 5.27). Rănile tale, pe care le-ai avut în conflictele și luptele de pe pământ, vor dispărea pentru totdeauna. Dar cu privire la Domnul meu și al tău, Îi vom vedea mereu mâinile, picioarele și coasta care poartă semnele morții Sale.

Dacă lucrarea de la cruce nu ar fi fost desăvârșită, dacă nu ar fi adus iertarea păcatelor noastre, dacă un singur păcat ar fi rămas asupra Sa, atunci nu ar fi putut ieși niciodată din mormânt și să urce iarăși în ceruri.

Lui Dumnezeu să-I fie aduse mulțumiri că lucrarea Domnului este desăvârșită, primită în înălțimi și El S-a întors în locașurile cerești. Aceasta este dovada că totul este săvârșit pe deplin.



"Cititorule, privește cum se înalță spre cer."

Să ne imaginăm că un vecin îl întâlnește pe leprosul curățit și-i spune: „Ce faci aici? Tu ești lepros, pleacă de aici!” „Da”, va răspunde el, „eu **am fost** lepros, dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că am fost curățit.” „Tu curățit?”, continuă vecinul, „dar nu arăți astfel. Dimpotrivă, mi se pare că arăți mai rău ca înainte! Tu ești acoperit cu totul de acest rău.” „Aceasta este adevărat, dar preotul a făcut stropirea cu sângele păsării moarte și m-a declarat curat. Eu știu că sînt curat pentru că așa a spus el.” „Ce absurditate! Tu desigur ai înțeles greșit cuvintele sale; hotărît, el a spus că ești necurat. Oricine poate vedea că ai lepră.” „Nu, este imposibil ca să fi înțeles greșit. În primul rînd, sângele a fost stropit peste mine și eu însumi am auzit glasul preotului care mi-a spus că sînt curat. Și aceasta este totul! Cu însăși ochii mei am văzut pasărea

și penele ei acoperite cu sânge când s-a ridicat spre cer. Tu cunoști porunca; amintește-ți că preotul nu putea lăsa pasărea vie să zboare pînă nu m-a declarat curat." „Poate", continuă vecinul, „vrei să-mi spui că te simți curat când vezi că ești acoperit cu totul de lepră?" „Prietene, nu aceasta este întrebarea. Preotul a spus că sînt curat și cu aceasta totul este în regulă. El singur este îndreptățit să dea o asemenea declarație. El m-a declarat curat și acum ori simt ori nu, eu știu că sînt curat." Vecinul are gura închisă, în timp ce cel curat, fericit, cu bucurie și triumf își amintește de scena când pasărea a putut să zboare liberă în aer.

Așa este și cu tine și cu mine, dacă sîntem spălați în sîngele Domnului Isus. Când noi cu ochii credinței îl vedem pe Domnul și Mîntuitorul întorcîndu-se în locașurile cerești, atunci știm că El este primit și de asemenea sîntem primiți și noi în El (Efeseni 1.6).

Acest Mîntuitor reîntors în cer ne lasă să auzim mai mult decît realitatea lucrării de curățire deplină. Învierea și înălțarea Sa la cer ne spun că Domnul Isus este Învîingătorul morții și al mormîntului. Cea mai mare luptă din univers a avut loc și a fost cîștigată, iar acum putem spune triumfînd: „Unde îți este țepușul, moarte? Unde îți este biruința, moarte?" (1 Corinteni 15.55).

„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos" (1 Corinteni 15.57).

Capitolul 7 Curățirea neapărat necesară

„Cel ce se curățește trebuie să-și spele hainele, să-și radă tot părul și să se scalde în apă; și va fi curat. În urmă va putea să intre în tabără, dar să rămînă șapte zile afară din cort" (Leviticul 14.8).

În ochii lui Dumnezeu, sărmanul lepros este acum curat, fără pată. Preotul l-a declarat curat și această împuternicire i-a fost dată de Dumnezeu.

Care este urmarea? Omul caută numaidecît să curețe tot ce îl atinge; curățirea de afară trebuie să corespundă cu cea dinăuntru. Totul trebuie să vină în armonie cu această poziție minunată pe care a preluat-o acum înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este poziția unui om curățit și fără pată.

Te rog să-ți amintești, iubite cititor, că în capitolul anterior te rugam să fii atent la ce trebuia **să facă** leprosul pentru curățirea lui. Dacă ai urmărit primele șapte versete ale acestui

capitol din a treia carte a lui Moise (Leviticul), ai fi putut să observi că leprosul nu avea chiar nimic de făcut: totul a fost făcut pentru el. Leprosul trebuia numai să primească ceea ce alții au făcut în locul său, să se încreadă în sângele vărsat și să creadă în cuvintele preotului. El nu avea nimic de făcut, ci simplu trebuia să stea acolo. Era un martor mut, plin de căință și plin de mulțumire pentru mijlocul copleșitor al curăției dat de Dumnezeu. Pentru el a început acum o epocă nouă. Totul este schimbat și să vedem ce face:



Cel ce se curățește trebuie să-și spele hainele, să-și radă tot părul ..." (Leviticul 14.8).

Mai întâi își spală hainele sale. Acestea erau atât de murdare și întinate, încât nimeni nu le-ar fi atins. Noi am văzut de mai multe ori leproși în China cerșind la marginea drumurilor și putem adevărați că nu poți vedea o priveliște mai jalnică decât aceasta. Ei sînt pe deplin necurați. De ce să-și dea silința să țină curate hainele lor? Dar la cel de care ne ocupăm totul este schimbat. El este curat în ochii lui Dumnezeu și prin credință se vede și el curat; astfel apare acum înaintea ochilor oamenilor din jur. S-ar putea ca înainte să-și fi păstrat hainele mai curate decât alți leproși, în așa fel încît să se mire de el. Din cauza aceasta leprosul putea fi mulțumit, dar acum fiind curat și fără pată în ochii lui Dumnezeu, își dă seama că hainele sale lasă mult de dorit.

Hainele vorbesc de ceea ce ne atinge de legăturile noastre ceea ce cu privire la noi este văzut și de lume. Poate vecinii noștri au fost obișnuiți să ne vadă în unele locuri de distracție. Orice legătură și orice obișnuință de acest fel trebuie „spălată”. Cum se poate aceasta? Răspunsul îl găsim în Psalmul 119.9: „Cum își va ține tînărul curată cărarea?” Aceasta este întrebarea și apoi urmează răspunsul dumnezeiesc: „Îndreptîndu-se după Cuvîntul Tău.”

Ce mai trebuia leprosul curat să facă după spălarea hainelor? „Să-și radă tot părul.” Pentru israelit, conform legii, era interzis a-și face chelie pe cap și a-și tăia colțurile de la barbă (Leviticul 19.27 și 21.5). Acestea erau o rușine. **Acum** însă tot părul trebuia să dispară; tot ce ajuta la frumusețea și slava firească trebuia să cadă. Tot ce era potrivit ca să ascundă vreo necurăție trebuia, cu orice preț, să fie înlăturat. Când cineva este curățit prin sîngele lui Isus Hristos, va putea descoperi curînd că este chemat să urmeze o cale potrivită Cuvîntului Domnului și să ia parte la înjosirea Sa. Și dacă noi nu ne putem da seama în ce măsură capul ras aducea rușine și dispreț asupra acelui om, atunci găsim în Noul Testament o descriere clară a căii de suferință de pe vremea apostolilor: „pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul insultelor și necazurilor ...” (Evrei 10.33).

Și Moise a ales mai bine să sufere cu poporul lui Dumnezeu, decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului (Evrei 11.25-26). Puțin mai departe sîntem îndemnați ca și noi să suferim batjocorirea Domnului (citește Evrei 13.13). Însuși Domnul Isus a cunoscut această batjocorire și putea spune: „Tu știi ce jignire, ce rușine și ce batjocură mi se fac; toți vrăjmașii mei sînt înaintea Ta. Disprețul mi-a frînt inima și sînt copleșit de apăsare; aștept compătimire, dar degeaba; aștept mîngîietori, și nu găsesc nici unul” (Psalm 69.19-20). Nimeni nu a gustat atît de adînc disprețul și batjocura ca El; dar tu și eu care credem în Domnul Isus, avem favoarea să-L urmăm în mică măsură pe această cale. O, de-am prețui aceasta ca o bogăție mult mai mare, decît tot ce ne-ar putea oferi sărmana lume!

În mijlocul unui popor în care de obicei fiecare bărbat avea un păr bogat și o barbă stufoasă, ce spectacol caraghios ar fi putut să fie pentru public să vadă un bărbat cu totul ras pe cap! Ce multe priviri batjocoritoare trebuiau să-l fi urmat! Dar oare nu merita să le sufere? Nu era cu mult mai bine să fie curățit și să fie adus înapoi în adunarea lui Dumnezeu, decît să rătăcească în afara taberei și să strige: „Necurat, necurat!”?

Cele șapte zile ar fi trecut repede și atunci putea să se retragă în căminul său, ferit de batjocuri și dispreț pentru a se bucura de pacea nădejdi și dragostea celor dragi ai lui. Cu cîtă fericire în orice ocazie a depus mărturie despre harul și puterea care l-au curățit și l-au adus înapoi în adunarea Domnului!

Cel ce a fost curățit și-a spălat hainele și și-a ras părul. Acum este vorba că trebuie să facă o baie în apă. Ce înseamnă aceasta? Eu cred că această baie ne atinge mai aproape, „... și să se

scalde în apă; și va fi curat" (Leviticul 14.8), decât dacă ne-am spăla numai hainele noastre. Este ceva ce stă mai adânc în legătură cu mine. decât legăturile mele, drumurile mele, ocupațiile din afară.

Ea îmi atinge toate obiceiurile vieții mele. Această spălare curăță chiar și gândurile. rezultatul acționînd asupra lucrărilor și a tuturor obiceiurilor etc., ceea ce înseamnă asupra întregii mele persoane. „Căci așa cum a gîndit în sufletul lui, așa este el" (Proverbe 23.7). Totul trebuia să fie curățit nu prin sînge, ci prin apă.

Pasărea a fost înjunghiată (omorîță) numai o dată. Sîngele a fost stropit numai o dată, dar apa se putea folosi deseori. În continuarea acestui studiu vom vedea că leprosul trebuia ca în a șaptea zi să se scalde din nou pentru a se face o curățire deplină nu prin sînge, ci prin apă.

Probabil vă amintiți că la amenajarea cortului întîlnirii, între altar și cort era ligheanul de aramă care conținea apă pentru spălarea mîinilor și picioarelor înainte de a intra și a face slujba.

Acest tablou ne arată cum noi avem nevoie mereu de curățirea cu apă, care este Cuvîntul lui Dumnezeu, de murdăriile din această lume și nu de curățirea prin sînge. Această imagine ne amintește de multe versete din Noul Testament: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, ducînd pînă la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu" (citește în 2 Corinteni 7.1). În alt loc citim: „... Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu" (Efeseni 5.2).

Provocați de această înaltă ofertă a curățirii păcatelor noastre, sîntem îndemnați: „Dar desfrînarea sau orice alt fel de necurăție sau lăcomia de avere nici să nu fie numite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte murdare, nici vorbe nechibzuite, nici glume care nu sînt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumiri" (Efeseni 5.3-4).

Nu corespunde aceasta exact cu spălarea hainelor noastre sau cu ceea ce urmează: „raderea părului și scăldatul în apă"? Da! Tu vei observa curînd că refuzul și vorbele rele ale oamenilor îți vor aduce destulă batjocură, încît vei ajunge pînă acolo că vei deveni „un spectacol" pentru ei. Există oare o podoabă mai frumoasă și mai naturală ca un duh blînd și liniștit? Acesta poate părea inofensiv, dar el acoperă un adevărat pericol al necurăției, așa cum ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu: „Cine vorbește mult nu se poate să nu greșească, dar cel ce-și ține buzele este înțelept" (citește în Proverbe 10.19).

În afară de aceasta, citim: „Muștele moarte strică și cresc untdelemnul negustorului de parfumuri; tot așa, puțină nebie biruie înțelepciunea și cinstea” (Eclesiastul 10.1). Da, în această ordine de idei, trebuie să dispară acel farmec natural atât de mult iubit de această lume, ca și strălucitoarea artă a distracției. Sfânta Scriptură ne îndeamnă mereu la chibzuință și seriozitate (vezi și 1 Tesaloniceni 5.8; 1 Timotei 2.15; 3.2, 8, 11; Tit 1.8; 2.12).

Pentru duhul care se hrănește din Sfânta Scriptură sînt actuale acele capitole ale Noului Testament care vorbesc de nevoia curățirii și care corespund cu spălarea hainelor leprosului. Noi simțim că aceste adevăruri însemnate nu sînt adevărate în practică așa cum ar trebui. Privim cu mirare lucrările harului lui Dumnezeu care curățește pe leprosul sărman, care la rîndul său nu poate face cel mai mic lucru pentru vindecarea sa. Deseori sîntem înceți și delăsători în misiunea noastră de „a ne îmbăia” și „a ne rade”. Și dacă totuși avem o cunoștință de cele ce L-au costat pe Domnul nostru pentru a ne curăți, putem să facem mai puțin decît a căuta să-I fim plăcuți atîta timp cît ne aflăm aici pe pămînt?

De aceea nu greșim dacă repetăm că de la primul verset pînă la versetul 7, leprosul nu face nimic. El nu face altceva, decît vine la preot cu lepra și necurăția sa: totul este îndeplinit de altcineva. Dar în clipa cînd preotul îl declară curat și lasă pasărea liberă, leprosul, care înaintea lui Dumnezeu este deja curat, trebuie să aducă starea de afară în concordanță cu starea lui cea nouă (lăuntrică).

Aceste două aspecte sînt relatate cu o claritate uimitoare în Tit 3.4, 5, 8: „Dar, cînd s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, și dragostea Lui față de oameni, El ne-a mîntuit nu pentru faptele pe care noi le-am făcut în dreptate, ci pentru îndurarea Sa, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt. Adevărat este cuvîntul acesta și vreau să stăruiesc cu tărie asupra acestor lucruri, pentru ca cei care au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dinții în fapte bune. Aceste lucruri sînt bune și de folos pentru oameni.” Cuvîntul este sigur și trebuie să stăm bine întemeiați pe aceste adevăruri, iar cei care au crezut în Dumnezeu să se îngrijească de practicarea faptelor bune.

Să privim de mai multe ori la aceste cuvinte: „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ...” „Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Gîndiți-vă la cele de sus, nu la cele de pe pămînt, căci voi ați murit și

viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă" (citește în Coloseni 2.20; 3.1-4).

Pasărea cea curată nu a făcut nimic ca să fie condamnată la moarte; nu avea nici o greșală sau necurăție și totuși a murit în locul leprosului. În fața lui Dumnezeu, leprosul merita moartea; cu toate că el trăia, era mort (Numeri 12.12). În ochii lui Dumnezeu, leprosul a murit odată cu acea pasăre, dar a înviat odată cu pasărea vie acestea ne vorbesc clar de învierea lui Hristos. Leprosul curățit este un om nou care are o viață nouă. Dumnezeu ne vede „morți și înviați cu Hristos" deci fapte noi care posedă o viață nouă. În Coloseni 3.3 continuă: „căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu."

Când Hristos a murit, am murit și eu, leprosul, odată cu El și când Hristos a înviat, am înviat și eu cu El. Când Isus a mers în cer, a luat și viața mea și a ascuns-o acolo cu El în Dumnezeu.

Capitolul 8 În afara cortului său

„... În urmă va putea să intre în tabără, dar să rămână șapte zile afară din cort" (Leviticul 14.8).

Omul curățit, ras și spălat, poate acum să se întoarcă în tabără. Ce zi minunată pentru el! Nu cu mult timp în urmă a fost ținut la distanță de tabără, dar acum, prin sîngele acelei păsări curate, este apropiat. Aceasta ne amintește de explicațiile apostolului Pavel: „Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sîngele lui Hristos" (Efeseni 2.13). Acum nimeni nu mai putea spune nimic dacă leprosul trecea pragul taberei în care orice necurăție trebuia să rămână afară.

Dar acum, dacă îi era îngăduit să se întoarcă în tabără, nu-i era totuși îngăduit să intre în cortul său. Leprosul trebuia ca timp de șapte zile să mai rămână departe de cort. Ce vrea să ne învețe aceasta?

Mulți dintre noi, după ce au primit mîntuirea, doresc să intre numaidecît în locașurile cerești și astfel să scape de încercări, întristări și batjocuri care ne așteaptă aici, în această lume. Dar în general nu este așa, chiar dacă o dragoste adîncă dorește pe veci să fie cu Domnul. Amintiți-vă de omul acela din care Domnul Isus a scos demonii și care Îi ruga să-i îngăduie să rămână cu El. Ce i-a răspuns Domnul? „Du-te acasă la ai tăi și spune-le ce lucruri mari ți-a făcut

Domnul și cum a avut îndurare față de tine" (Evanghelia după Marcu 5.19). Domnul îl trimite înapoi pentru a mărturisi despre El. Și eu cred că și leprosul curățit, îmbrăcat cu haine curate, cu capul ras, trebuia să fie o mărturie ireproșabilă despre bunătatea și puterea lui Dumnezeu.



„... să rămână șapte zile afară din cort" (Leviticul 14.8).

Timp de șapte zile era ținut ca să străbată străzile și drumurile din jurul taberei, trecînd pe lîngă corturile celor apropiați și fără a fi ascuns față de batjocurile publicului. Dar fără a-și deschide gura, el mărturisea fiecăruia: vedeți aici un lepros care este curățit și adus înapoi acasă.

Numărul șapte este, în Biblie, numărul plinătății și ne vorbește de durata timpului prescris de Domnul pentru fiecare în parte de a-l lăsa pe pămînt: „... dacă sîntem în trup, sîntem departe de Domnul" (2 Corinteni 5.6). Pentru acel tîlhar de pe cruce, această perioadă a durat numai cîteva ore, dar ce mărturie a dat el! Cu claritate și cu înțeles, această mărturie vorbește de-a lungul secolelor de o ușă mare, deschisă pentru mulți sărmani leproși necurați care încă mai pot fi curățiți.

Și ce a trebuit să fie această recunoaștere și rugăminte pentru acel tîlhar de la dreapta Domnului, în timp ce tot Ierusalimul era împotriva lui Mesia, iar ai Săi erau plini de spaimă și nu îndrăzneau să-L mărturisească! Pentru mulți credincioși aceste șapte zile au ajuns ani îndelungați, care pot cuprinde o viață întreagă. Pentru fiecare din noi durata este deplină; ea este stabilită de Preotul nostru.

Dacă leprosul curățit ar fi avut libertatea să facă în așa fel încît să evite rușinea înaintea oamenilor, ar fi stat în locuința sa pînă ce i-ar fi crescut părul și barba iarăși; dar Dumnezeu l-a

pus să fie o mărturie pentru El. Și după ce i-a crescut părul și barba, a fost nevoie ca să fie din nou ras, cum vom vedea mai târziu.

Așa te-a ales Dumnezeu și pe tine, drag cititor (dacă ești un lepros curățit), ca să fii mărturia Lui. Și dacă te lasă aici și nu te ia imediat în locuința Sa, aceasta o face pentru că vrea să Se folosească de tine pentru a fi un monument al harului Său într-o lume care L-a alungat. Domnul Isus a fost „martorul credincios și adevărat” (Apocalipsa 3.14). Să stăm deci liniștiți, să ne cercetăm căile și să ne întrebăm dacă noi sîntem o mărturie pentru El!

Capitolul 9 Un nou refugiu la apă și la brici

„În ziua a șaptea, să-și radă tot părul, capul, barba și sprîncenele: tot părul să și-l radă; să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă și va fi curat” (Leviticul 14.9).

Se apropia ultima zi din cele șapte pentru lepros. Timpul mărturiei se termina. Ce trebuia să mai facă acum? Avea oare nevoie de o nouă stropire cu sînge pentru a fi apt de a intra în locuința atît de mult dorită? Nu, noi am văzut deja că sîngele a fost vărsat numai o dată, „căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Dar omul avea nevoie să fie din nou ras și spălat.

Atîta timp cît sîntem în această lume și nu încă în locuința noastră cerească, simțim mereu nevoia după apă și brici. Și ai observat că a doua lucrare merge mai departe decît prima? Aceasta vrea să ne spună că, în măsura în care creștem în viața creștină, îl cunoaștem tot mai bine pe Domnul nostru și îi devenim tot mai asemănători Lui și tot mai puțin asemănători cu lumea.



O nouă întrebuintare a briciului și a apei (Leviticul 14.9).

Părul capului său vorbește probabil de înțelepciunea naturală, barba despre experiențe, sprâncenele despre spiritul de observare. Totul: înțelepciunea, experiența, talentele trebuie puse pe aceeași treaptă cu moartea lui Hristos. Acestea se adresează către noi care avem nevoie continuă de curățirea prin apă cu privire la gândurile și faptele noastre.

O, de-am fi, tu și eu, iubite cititor, mai atenți la nevoile acestei lucrări personale cu privire la sfințenia noastră, la folosirea briciului și a apei! Trăim într-o lume plină de influențe rele și la orice pas cu ușurință ne putem murdări. Să ne bucurăm că în curînd vom ajunge în locașurile cerești unde nu vom mai auzi de apă și spălare ... În viziunea cerească din Apocalipsa, vedem: „... mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul” (Apocalipsa 4.6). Aceasta ne vorbește de o curățire deplină, acolo nu mai este posibilă o necurăție.

Referitor la ziua a șaptea, mai avem o altă lecție de învățat. În Scriptură ea înseamnă sabbat, zi de odihnă. Citim în Exod 23.12: „Timp de șase zile să-ți faci lucrarea. Dar în ziua a șaptea să te odihnești, pentru ca boul și măgarul tău să aibă odihnă, pentru ca fiul roabei tale și străinul să răsuflă.” Dar odihna celei de a șaptea zi a fost întreruptă prin păcat. Necurăția cerea spălare și în loc de odihnă vedem acum nevoia lucrului. În loc să se bucure de odihna sabbatului, cum este scris în Lege, trebuie să se radă, să se îmbăieze și să-și spele hainele. Nu spune oare aceasta, către urechea deprinsă să audă, că acolo unde păcatul și necurăția au intrat, ziua a șaptea, a odihnei a dispărut și o nouă ordine a lucrurilor trebuie înființată?

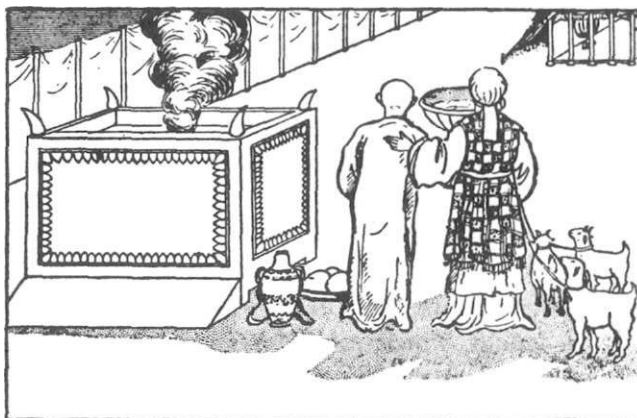
Capitolul 10 Ziua a opta!

„A opta zi, să ia doi miei fără cusur și o mieluşea de un an fără cusur, trei zecimi dintr-o efă de floarea făinii, ca dar de mîncare frămîntat cu untdelemn, și un log (pahar) de untdelemn. Preotul care face curățirea să aducă înaintea Domnului pe omul care se curățește și toate lucrurile acestea, la ușa cortului întîlnirii” (citește în Leviticul 14.10-11).

Ziua mult așteptată a sosit. Cele șapte zile au trecut. Pentru omul care trebuia curățit a sosit acum a opta zi. El putea să se întoarcă în casa lui, în cercul fericit al familiei unde domnea pacea, bucuria și dragostea. Bucuria a venit după șapte zile de batjocoriri și slujbă.

„Ziua a opta” se arată în Scriptură ca avînd o deosebită însemnătate. A șaptea zi (sabbatul) completa săptămîna care se termina. Următoarea zi era ziua după sabbat sau prima zi a săptămîinii noi. De aici, ea este numită „prima zi” sau cealaltă zi după sabbat, „a opta zi”. (Putem înțelege

această deosebire din Leviticul 23.11, 15, 16, 36, 39, 50: „A doua zi după sabbat” ne vorbește de învierea lui Hristos și de coborîrea Duhului Sfînt. Ziua „a opta” vorbește de un nou început. Hristos va domni timp de o mie de ani pe pămînt, nu va mai exista păcat, iar Satan va fi pentru totdeauna condamnat și va începe o veșnicie de bucurie și pace.) Această expresie „ziua a opta” este deci un semn al hotărîrilor lui Dumnezeu, cînd, după mii de ani de păcat și suferință pe acest pămînt, va aduce pentru totdeauna o vreme de bucurie și pace, așa cum a promis Domnul: „Iată, Eu fac toate noi” (Apocalipsa 21.5).



"Preotul care face curățirea să aducă înaintea Domnului pe omul care se curățește și toate lucrurile acestea, la ușa cortului întîlnirii" (Leviticul 14.11).

Tot astfel, pentru omul de care ne ocupăm, „ziua a opta” era începutul unui timp nou. Zilele alergării în afara taberei au trecut pentru totdeauna. Spălările în apă și lucrarea briciului nu mai sînt necesare. Niciodată n-o să mai lipsească de la casa lui. Să ajungă departe de ai săi, ci acum a început o viață de dragoste, bucurie și pace. De acum a început adorarea. De acum, în timp ce ține în mîna lui fiecare jertfa (care înseamnă diferitele aspecte ale plinătății jertfei lui Hristos), el, omul care cu puțin înainte era încă lepros, pus deoparte, este adus la pragul sfințeniei lui Dumnezeu pentru a fi prezentat. Toate jertfele sînt aici, chiar și uleiul care reprezintă Duhul Sfînt prin care Hristos S-a arătat înaintea lui Dumnezeu fără pată (Evrei 9.14). Prin valoarea acestei jertfe, omul care era departe se apropie de Dumnezeu. Nu-mi amintesc ca un israelit, cu excepția preotului și levitului, să fie adus așa de aproape de Dumnezeu și să aibă această minunată înțîietate.

Nu obosesc să privesc această scenă minunată! Înainte cu opt zile acest om era un lepros urât, dat afară din mijlocul oamenilor, cu capul descoperit, hainele rupte, gura închisă și suspinând: „necurat, necurat!” Și acum nu este numai readus în mijlocul alor săi, ci el este dus la Locul cel Sfânt al lui Dumnezeu și acolo este prezentat înaintea Domnului.

Binecuvântat loc, nespus de fericit, o stare binecuvântată! Dar acest loc este și al nostru. „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină” (Coloseni 1.21-22). „Străini și vrăjmași” descrie clar pe leprosul dat afară din tabără, și „împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte” vorbește despre leprosul curățit și readus în tabără, curățit prin sângele păsării celei moarte. Și cu ce scop toate acestea? Pentru lepros, ca și pentru păcătos, acestea s-au petrecut „ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină.”

Știți că la curtea împăratului sînt prezentate persoane favorizate. Dar tu și eu, care am avut ocazia să cunoaștem această minunată salvare, avem minunatul privilegiu de a fi prezentați la curtea Împăratului împăraților!

Ce însemnătate nespusă are pentru mine expresia: „Preotul care face curățirea să aducă înaintea Domnului pe omul care se curățește ...”. Pe mine, care sînt un necunosător al curților cerești și al slavei luminoaselor locuințe, nu mă conduce un străin la Dumnezeu. Nu, ci adevăratul Preot care m-a curățit, pe care L-am cunoscut aici și L-am iubit. El este, și nu un altul. Pot să mai am cea mai mică teamă dacă El mă ia de mîna și mă conduce în slavă ca să fiu prezentat Dumnezeului celui viu? O, Nu! Mîna Lui este aceea care a fost străpunsă, care m-a condus în toți anii umblării mele prin pustie, iar acum mă duce să mă prezinte lui Dumnezeu.

Într-o seară am avut un studiu biblic asupra primei epistole a lui Petru. Cînd am ajuns la versetul 11 din capitolul al doilea, unul din cei prezenți se îndreaptă către M. Tschang, un credincios bătrîn chinez, și îl întrebă pe acest frate drag: M. Tschang, cum se poate că apostolul Petru spune: „Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători să vă feriți de poftele cărnii, care se războiesc cu sufletul”, în timp ce apostolul Pavel ne scrie: „Așadar voi nu mai sînteți nici străini, nici locuitori vremelnici, ci sînteți împreună niște cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”? M. Tschang a rămas o clipă în mare nedumerire. Pentru a fi ajutat s-a pus o altă întrebare: „M. Tschang, ești tu un străin pe pămînt?”

„Da”, a răspuns el, „chiar și propria mea familie aproape nu mă cunoaște.”

„Domnul Isus va fi un străin pentru tine când vei fi la El?” „O, nu!”, a răspuns el bucuros, în timp ce un surîs a trecut peste fața lui. „El îmi este cel mai bun prieten, de mai mult de 40 de ani îl cunosc.”

Putem spune din toată inima cu compozitorul: Acolo, în curțile pline de binecuvîntări, Unde eu voi intra, venind dintre străini. Nu îmi va fi nimic străin în cale, Căci Dumnezeu este Tatăl meu. Ca străini aici jos, Căminul nostru este la Tine, Iar când în luptă obosim, Privirea spre Tine-nălțăm.

Cu cît trăim mai mult pe pămînt ca „străini”, „spălați” și „rași”, cu atît mai mult ne bucurăm de o prețioasă pîrtășie. Ce nespus de mare va fi bucuria noastră în patria veșnică!

Spre patria de sus, dorul m-atrage din lume;

Patria mea de sus este singura-mi plăcere.

Nimic nu-mi liniștește dorul, inima mea rămîne goală.

Acolo pe veci să locuiesc, iată ceea ce eu doresc.

Noi ne închipuim că aici pe pămînt este bucurie și onoare, dar aceasta este doar o clipă. Ce este bucuria noastră în comparație cu bucuria pe care ne-o dă Domnul!

Nu va vedea Domnul în noi, atunci când ne va duce pentru a ne prezenta Tatălui, rodul muncii sufletului Său? (Isaia 53.11).

Aici este un păcătos nou, spălat în sîngele prețios, care acum poate fi introdus în prezența lui Dumnezeu. Ceva mai puțin n-ar fi putut împăca inima lui Hristos. Tu și eu am fi fost mulțumiți pe deplin dacă am fi scăpat de judecata păcatelor și dacă am fi primit un loc la intrarea porților cerului. Dar pentru Domnul, aceasta ar fi fost prea puțin. Acesta este Mîntuitorul! Noi ne dăm seama de bucuria Lui când ne va prezenta și despre care citim în epistola lui Iuda:

„Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale ...”. Înaintea morții a trebuit să strige: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte ...” (citește în Evanghelia după Matei 26.38). Acum urmează bucuria, după acea muncă a sufletului Său.

Cînd a găsit oaia cea pierdută, a așezat-o fericit pe umerii Lui și acum, după ce a dus-o acasă, a prezentat-o cu bucurie în slava lui Dumnezeu. Pe tot parcursul drumului Și-a condus

oaia „cu priceperea mâinilor lui” (Psalm 78.72). Domnul a ținut-o în picioare, a ferit-o de căderi, iar acum la sfârșitul călătoriei, poate să o prezinte cu bucurie ca obiect al dragostei și grijii Sale.

Dar cum poate să mă prezinte pe mine ca fiind ireproșabil înaintea slavei Lui, când eu sînt așa de nevrednic și atît de departe de desăvîrșire? Aceasta se bazează pe cei trei miei pe care acel om îi avea cu el, în timp ce preotul îi prezenta înaintea lui Dumnezeu. Tu poți observa că în Cuvînt, de fiecare dată cînd unul din miei este jertfit, scrie: „Preotul să facă ispășire pentru el” (Leviticul 14.18-20).

Cuvîntul „ispășire” arată o lucrare de acoperire. Omul este acoperit cu sîngele jertfei pentru vină, cu sîngele jertfei pentru păcat și cu sîngele jertfei arderii-de-tot. Nu numai că la acel om, care a fost dat afară din mijlocul alor săi, nu se mai găsește nici o greșeală, nici o pată, nici o necurăție, ci Dumnezeu îl vede în deplina primire și îndreptățire reprezentată prin acești miei. Această acoperire triplă ne vorbește despre jertfa lui Isus Hristos în gîndul multiplicativ al „jertfelor nedespărțite de jertfa de mîncare” un simbol al vieții Sale fără păcat aici pe pămînt și al uleiului.

Dacă omul ar fi încercat să se prezinte fără aceste jertfe, Dumnezeu nu l-ar fi primit niciodată; dar, făcut una cu ele, el care pînă nu de mult era necurat pentru semenii lui, este acum făcut acceptabil pentru prezența lui Dumnezeu. Nu briciul și apa l-ar fi făcut demn pentru această minunată prezență, ci numai sîngele. Așa am fost și noi, care altădată eram departe, dar care am fost apropiați prin sîngele lui Hristos (Efeseni 2.13), „spre lauda slavei harului Său” (Efeseni 1.6). Altfel niciodată nu am fi fost apropiați de Dumnezeu.

Așa spune și Ioan în epistola sa: „Preaiubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea accasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.2-3). Noi nu-L urmăm legalist pe Domnul pentru a-L vedea și pentru a fi asemenea Lui, ci pentru că **avem** această nădejde sigură că Îl vom vedea prin puterea jertfei și a sîngelui Său scump, iar prin apa Cuvîntului ne curățim.

Capitolul 11 Mielul jertfei pentru vină

„Preotul să ia unul din miei și să-l aducă jertfă pentru vină, împreună cu logul de untdelemn; să le lege într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca dar legănat" (Leviticul 14.12).

Ce bucurie adâncă trebuia să fie pentru Dumnezeu când vedea pe omul care urma să fie curățit prin mielul jertfei pentru vină, care în mod simbolic prezenta pe Domnul Isus (Ioan 1.29). Aceasta vorbește clar despre Fiul Său preaiubit. Totodată găsim untdelemnul ca simbol al Duhului Sfânt. Așa vedem toate cele trei Persoane ale Treimii dumnezeiești la lucru pentru a duce pe păcătosul mântuit în locașurile cerești.

„Să înjunghie mielul în locul unde se înjunghie jertfele pentru păcat și arderile-detot, în locul sfânt; căci jertfa pentru vină, ca și jertfa pentru păcat, va fi a preotului: este un lucru preasfânt" (Leviticul 14.13).

Această ordine precisă dă claritate că lepra nu era văzută numai ca o necurăție, ci și ca o vină față de Dumnezeu, care cerea jertfă pentru vină. Tot așa trebuie să recunoaștem și noi nu numai că sîntem necurați prin păcat, dar și că fiecare personal am păcătuit împotriva Domnului. Este salvator lucru dacă sîntem duși pînă acolo, încît să spunem ca și David: „împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta" (citește Psalm 51.4). Și fiul pierdut, din Luca 15, a trebuit să învețe această recunoaștere, încît a spus: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta."

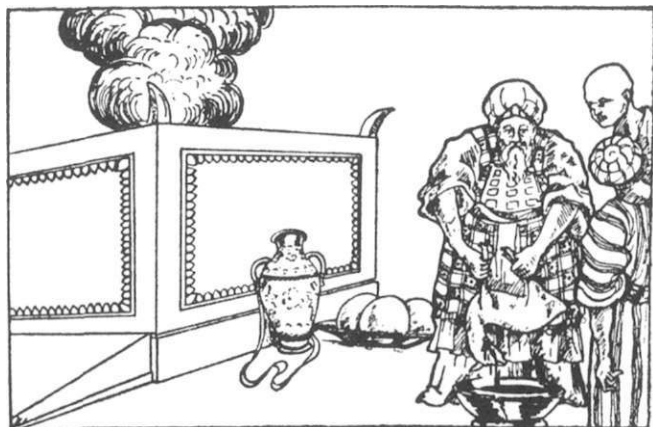


„unul din miei și să-l aducă jertfă pentru vină" (Leviticul 14.12).

Această jertfă aparținea preotului, ca și jertfa pentru vină. Dacă preotul mânca jertfa pentru vină, atunci păcatul celui vinovat devenea păcat al său. Minunat har! Și aceasta este chiar ce a făcut Preotul nostru pentru noi.

„Preotul să ia din sîngele jertfei pentru vină; și preotul să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare de la mîna lui dreaptă și pe degetul cel mare de la piciorul drept" (Leviticul 14.14).

Sîngele jertfei pentru vină, care ne șterge toate fărădelegile, acoperă acum urechea, degetul mare de la mîna și degetul mare de la picior, care trebuie să fie curățite. Avem aici, într-o anumită măsură, semnul pe care-l poartă toți aceia care intră în aceste locașuri ale slavei. Nu se va găsi nici unul care nu va recunoaște că și capul său, cu toată înțelepciunea și capacitatea sa, a trebuit să fie curățit prin sîngele Său prețios. Fiecare va recunoaște că mîinile sale deseori ar fi păcătuit față de Domnul și astfel ar fi devenit necurat, dar că numai semnul de sînge de pe degetul mare mărturisește că totul este iertat. Și de cîte ori ne-au dus picioarele noastre pe calea ambiției, făcîndu-ne oi rătăcite! Acum însă sîngele de pe degetul mare de la picior ne amintește că „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53.6).



„Să înjunghie mielul ..." (Leviticul 14.13).

Nemărginit har! Acela care S-a aplecat cîndva pentru a spăla picioarele ucenicilor, S-a aplecat mai jos pentru a ne spăla cu însuși sîngele Său. Capul Lui a fost încoronat cu spini și atît de desfigurată Îi era fața și atît de mult se deosebea înfățișarea Lui de cea a fiilor oamenilor" (Isaia 52.14). Sîngele Său prețios i-a acoperit capul și acum semnul sîngelui vine pe capul meu,

mărturisind că aparțin Lui și că sînt proprietatea Sa pentru totdeauna. Mîinile și picioarele Domnului au fost străpunse pentru mine și ele vor purta în veșnicie semnele cuiei. Tot așa vor purta și mîinile și picioarele mele semnele sîngelui care le-a răscumpărat.

Cînd vom vedea numeroasa ceată, în slava cerească, purtînd același semn, vom intona cu toții bucurînd noua cîntare: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam" (Apocalipsa 5.9).



„Preotul să ia din sîngele jertfei pentru vină; și preotul să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare de la mîna lui dreaptă și pe degetul cel mare de la piciorul drept" (Leviticul 14.14).

Capitolul 12 Logul cu untdelemn

„Preotul să ia untdelemn din log și să-și toarne în palma mîinii stîngi. Preotul să-și înmoaie degetul mîinii drepte în untdelemnul din palma mîinii stîngi și să stropască din untdelemn de șapte ori cu degetul înaintea Domnului" (vezi Leviticul 14.15-16).

Am văzut că, în Sfînta Scriptură, untdelemnul este un simbol al Duhului Sfînt. Pînă acum preotul s-a ocupat mereu de cel care trebuia curățit, acum însă îl lasă o clipă la o parte pentru a stropi untdelemnul înaintea Domnului.

Omul trebuia să fie curățit pe baza jertfei lui Hristos și în puterea Sfîntului Duh. Dar acum untdelemnul este stropit de însuși Dumnezeu. Eu cred că aceasta ne vorbește despre plăcerea pe care a găsit-o Dumnezeu cu privire la Fiul Său, care, prin Duhul Cel veșnic, S-a adus

jertfă fără pată lui Dumnezeu. Noi înclinăm să uităm că Duhul Sfânt nu este numai „influență”, ci este Dumnezeu adevărat și viu. Șapte înseamnă numărul plinătății. Ce scump este privirii că în această lume, plină de frică și de groază din cauza păcatelor și a suferințelor, locuiește o Persoană dumnezeiască, plăcută înaintea lui Dumnezeu!

Această Persoană (Duhul Sfânt) locuiește în fiecare credincios ca sprijin și putere în toate lucrurile care se referă la relațiile lui cu Dumnezeu. Dar trebuie să ne amintim că „Din untdelemnul care-i mai rămîne în mînă, preotul să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare al mîinii drepte și pe degetul cel mare al piciorului drept, deasupra sîngelui de la jertfa pentru vină” (Leviticul 14.17).



„Preotul să-și înmoaie degetul ... în untdelemn ... și să stropească ... înaintea Domnului”
(Leviticul 14.16).

Duhul Sfânt este prezent pe pămînt, în primul rînd pentru slăvirea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Noi înțelegem că untdelemnul pe sîngele jertfei vorbește despre puterea și energia Duhului Sfânt în viața credinciosului, și deci cu privire la lauda și slujba lui în slavă. Domnul a promis că Mîngîietorul va fi mereu cu noi și desigur, toate lucrările din cer Îl vor avea ca izvor de putere.

„Iar untdelemnul care-i mai rămîne în mînă, preotul să-l pună pe capul celui ce se curățește; și preotul să facă ispășire pentru el înaintea Domnului” (Leviticul 14.18).

Este așa de frumos să vedem că untdelemnul pare a fi inepuizabil! Cu toate că a fost stropit de șapte ori înaintea lui Dumnezeu, pe ureche, pe degetul mare de la mînă și pe degetul

mare de la picior, întotdeauna mai rămînea untdelemn. Aceasta ne amintește de expresia că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură (Evanghelia după Ioan 3.34).

Oricît am avea nevoie de El, de puterea și îndrumarea Sa, putem fi siguri că Duhul lui Dumnezeu este mult mai mult decît avem nevoie. Cînd toate îndatoririle față de Dumnezeu și față de oameni sînt deplin împlinite, mai rămîne „untdelemn” și acesta este pus pe capul celui care a trebuit să fie curățit.



„Iar untdelemnul care-i mai rămîne în mînă, preotul să-l pună pe capul celui ce se curățește” (Leviticul 14.18).

După lege au fost unși: preoți, împărați, într-un singur caz un profet și leproși curățiți!

În ce mare și înalt cerc este introdus leprosul! Ce taină neexplorată! Har nemărginit! Preoți și foști păcătoși se bucură împreună! Aceasta este starea în care Domnul introduce pe răscumpărării Săi.

„Și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeuul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!” (citește în Apocalipsa 1.6). „Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2.9).

Aceste afirmații ale Cuvîntului depășesc mintea și închipuirile noastre! Cine ar fi putut concepe ca o făptură necurată să ajungă în poziția unui preot și a unui împărat! La o asemenea desfășurare a lucrurilor putem numai să ne plecăm cu cea mai înaltă adorare și admirație.

„... Și preotul să facă ispășire pentru el înaintea Domnului" (Leviticul 14.18). Acest verset pare a completa tabloul din versetul 12 despre jertfa pentru vină și untdelemn. Nu untdelemnul era cel care a produs ispășirea, ci numai sângele acoperea păcatele. Așezarea acestui verset la sfârșitul capitolului, care vorbește de legea jertfei pentru vină și de untdelemn, arată clar cât de intim era legat Duhul Sfânt de jertfa Domnului Isus Hristos (Evrei 9.14).

Văzînd pe acest om curățit prin sânge și păzit de el, putem exclama: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit!" (Psalm 32.1).

Ce ne mai rămîne de spus cu privire la un astfel de tablou? Fără să lezăm acest tablou, trebuie să mai observăm necesitatea prezentării a două aspecte pentru a-l expune mai complet.

„Apoi preotul să aducă jertfa pentru păcat; și să facă ispășire pentru cel ce se curățește de întinăciunea lui. În urmă să înjunghie arderea-de-tot" (Leviticul 14.19).

Ce jertfă completă și desăvîrșită a împlinit Mîntuitorul nostru pe cruce! Nu numai că toate fărădelegile sînt nimicite, dar și rădăcina veche, nevindecabilă a păcatului a fost judecată. Natura veche a păcatului nu poate fi iertată ea este judecată. Jertfa pentru păcat este moartă și noi am murit cu ea; tot astfel sîntem reînviați și cînd vom fi duși în locuința slavei nu vom mai fi deranjați de natura păcătoasă care astăzi ne face atîtea probleme.

Încă ceva pentru întregirea acestui tablou:

„Preotul să aducă pe altar arderea de tot și darul de mîncare; și preotul să facă ispășire pentru omul acesta și va fi curat" (Leviticul 14.20).



„Pe altar arderea și darul de mîncare" (Leviticul 14.20).

La jertfa pentru vină, cel care aduce darul jertfei pune mîna pe capul jertfei și astfel toate păcatele sale sînt puse pe jertfă; acum este pe deplin eliberat, nemaivînd nici o vină. La jertfa de ardere-de-tot, cel ce o aducea pune din nou mîna pe capul animalului jertfit și toată lucrarea și puterea erau puse asupra lui. Jertfa de ardere-de-tot arată îndeosebi partea lui Dumnezeu în jertfa de la cruce. Această jertfă nu este adusă din cauza păcatului, ci ca cea mai înaltă expresie a predării pe care omul o poate aduce lui Dumnezeu în slujba adorării.

Jertfa de mîncare arată viața curată a Domnului Isus Hristos, pe care a trăit-o aici pe pămînt. „Darul lui să fie din floarea făinii”, care în „bobul de grîu” este substanța în albul său curat și care se potrivește așa de bine imaginii plinătății omului Hristos. Este emoționant să-ți amintești cum suferințele deveneau din ce în ce mai mari precum diferitele moduri de coacere (de pregătire) a jertfelor prevăzute. Prin cîte stadii de suferință a trebuit să treacă viața desăvîrșită spre mîntuirea noastră (Leviticul 2.1-10).

Acum curățirea celui care a fost lepros era deplină. În gîndurile sale își amintește încă o dată, din zilele trecute, de timpul taberei, de curățire, de prezentarea înaintea Domnului, de semnele care au fost făcute pentru el cu sîngele care i-a șters păcatele, de poziția sa nouă ca preot și împărat în care a fost introdus de această jertfă care l-a eliberat de „eul” său nevindecabil. Ce istorie mișcătoare este viața sa! Ce poate aduce acum Aceluia care a făcut toate acestea pentru el?

Inima sa este plină de dă peste ea de laudă și mulțumire. El aduce darul care dă inimii lui Dumnezeu cea mai mare bucurie: jertfa de ardere-de-tot ca expresie a deplinei predări a Fiului lui Dumnezeu către Tatăl Său.

Prin darul de mîncare, el își amintește de viața curată, fără pată a vieții Domnului Isus, pe care a trăit-o aici pe pămînt. Astfel, leprosul curățit nu este numai pus în poziția unui împărat sau preot, ci a devenit un adorator. Acolo îl vom și lăsa; adorînd, aplecat înaintea altarului în prezența jertfei de ardere-de-tot a cărui fum se ridică la Dumnezeu ca un miros plăcut, îl auzim spunînd: „Tu îmi pregătești o masă în prezența vrăjmașilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă pe deasupra” (Psalm 23.5).

Adevărata adorare este aceea care curge dintr-o inimă ce dă peste ea, care se înalță la Dumnezeu fără să poată fi reținută și dintr-o inimă care dă pe deasupra laude și mulțumiri. Acestea credem că ne spun jertfa de ardere-de-tot și darul de mîncare, care împreună se înalță ca un miros plăcut la Dumnezeu.

Am încercat, în slăbiciune, să urmărim calea leproșului de la izolarea sa în afara taberei pînă la locul unui închinător înaintea altarului jertfei arderii-de-tot. Ce cale a fost pentru el! Și totuși, drag prieten, nu este altceva decît calea ta și a mea.

Acesta este nemărginitul har! O, de neam pleca inimile spre dragostea arzătoare a Celui care slăvește așa de minunat pe Dumnezeu Tatăl și care a făcut atît de mult pentru noi!

Capitolul 13 Aplicarea la timpul de acum

În Psalmul 119.96 citim: „Dar porunca Ta depășește orice margini”; sîntem convinși că acest exemplu este potrivit să fie aplicat la timpul de acum și că el conține o învățătură. Gîndim că multe capitole din Sfînta Scriptură au o însemnătate dublă: o însemnătate stă în legătură cu prezentul, iar cealaltă stă în legătură cu viitorul.

Pînă aici am studiat partea care vorbește de noi și de intrarea în locașurile cerești o dată ce vom ajunge în slava cerească. Dar noi știm din alte capitole că Dumnezeu ne privește deja de acum, înviați și așezați împreună cu Hristos, în locurile cerești, cum este scris: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos: prin har sînteți mîntuiți. El ne-a înviat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus" (Efeseni 2.4-7).

Aici nu este vorba de ceea ce va face în viitor, ci de ceea ce a făcut deja. Înțelegem că nu este necesar în nici un caz așteptarea pentru intrarea noastră în locuințele cerești pentru a ne bucura de binecuvîntările celei de „a opta zi”. Deja de acum Dumnezeu a făcut totul nou pentru noi; sîntem bine primiți în cel Preaiubit.

Deja de acum sîntem puși înaintea Lui sfinți, fără pată, ca unii care nu pot fi pedepsiți. Și desigur, El are să ne păzească în timpul de acum de îndoieli; de acum Își găsește plăcerea să ne prezinte înaintea slavei Sale cu bucurie.

Cînd vom ajunge în desăvîrșire, în locuința cerească, atunci exemplul minunat al realității, ca și noi, va triumfa: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sîngele Său și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin" (Apocalipsa 1.5-6).

Cît de prețioase sînt gîndurile la o așa așteptare, căci duhovnicește am intrat deja în aceste binecuvîntări și ne putem bucura de ele. Binecuvîntările, care curg din acceptarea acestei jertfe pentru vină, ne aparțin nouă de acum, pentru că sîntem însemnați deja cu sîngele jertfei pe ureche, degetul mare de la mîna și degetul mare de la picior.

Dragă cititorule, de ne-ar da Domnul harul să putem umbla în această lume demni de semnele pe care le purtăm! O, de-am păzi cu grijă această ureche care a fost însemnată cu sînge, să nu audă nimic din ce Îl dezonorează, ci tot ce auzim, vorbim sau gîndim să mărturi-sească faptul că noi am murit cu Domnul, căci urechea stropită cu sîngele jertfei simbolizează tot capul. O, de-ar fi folosit pentru El tot capul meu, mintea, urechile, gura și ochii, pe scurt totul să aparțină Lui! Domnul ne-a pus sigiliul Său. Aceste organe sînt sigilate ca un semn al morții care a fost plătit pentru a fi răscumpărați pentru Domnul.

O, de ne-ar păzi Dumnezeu ca nici unul din talentele noastre să nu fie puse în slujba altor lucruri! Bine a spus cineva: „Dumnezeu Se interesează ce facem cu urechile noastre, făcîndu-ne atenți ce lăsăm să intre în ele. Satan și-a găsit intrarea în sufletul omenesc prin urechea Evei și noi știm consecințele care au urmat.”

„Luați seama la ce auziți!” (Evanghelia după Marcu 4.24), a spus Domnul Isus la începutul slujbei Sale. Avertismentele au continuat pînă ce, pentru vremea sfîrșitului, a fost spus: „Și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre basme” (2 Timotei 4.4). Domnul nostru, Isus Hristos, a vorbit cuvintele lui Dumnezeu care sînt „duh și viață” (Evanghelia după Ioan 6.63). Aceste mărturii sînt dumnezeiești, vii și binecuvîntate pe veci. Din slavă a venit vocea lui Dumnezeu care a spus despre Domnul Isus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați!” (Evanghelia după Luca 9.35).

Această mîna, care cîndva era în slujba dușmanului, este acum răscumpărată cu același sînge scump și ea se va bucura acum să lupte și să lucreze așa cum spune apostolul: „Cine fură să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mîinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit” (Efeseni 4.28). Mai de mult mîna mea lua din lucrurile aproapelui meu. Astăzi ea este în lucrare pentru a da celui pe care l-am furat sau celui care este în nevoie. Acesta este efectul sîngelui de pe mîna mea dreaptă.

Cu privire la piciorul meu, pot spune că mai de mult își găsea plăcerea să umble pe căile proprii, dar acum este pus în slujba Domnului ca să vestească „Evanghelia păcii și Evanghelia

facerii de bine" (Romani 10.15; Efeseni 6.15 și Isaia 52.7). Îmi amintesc de un slujitor al Domnului care într-o zi a vizitat o familie. O fată din această familie s-a pocăit de curînd, fără să înțeleagă nevoia despărțirii de lume și distracții. Ea a găsit un moment potrivit și l-a întrebat pe credincios: „Este rău dacă iubești dansul?” „Depinde”, a răspuns el, „ce s-a întîmplat cu degetul mare de la piciorul drept al dumneavoastră.” „Ce vreți să spuneți cu aceasta?”, întrebă buimăcită de acest răspuns tînăra fată. Atunci musafirul i-a citit aceste versete de care ne ocupăm acum și le-a explicat. Tînăra fată a fost mișcată pînă în străfundul sufletului și nu a uitat niciodată aceste învățături. Numaidecît a lăsat lumea și distracțiile ei și a urmat pe Domnul pe calea cea strîmtă.

Aceste semne îmi spun că cu nu-mi mai aparțin mie însumi, căci sînt răscumpărat cu un preț nespus de mare: „Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți deci pe Dumnezeu în trupul vostru!” (1 Corinteni 6.20). Acest sînge pe ureche, pe degetul mare de la mînă și pe degetul mare de la picior îmi spune: „Să nu dați păcatului mădulele voastre ca unelte ale nedreptății, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădulele voastre ca unelte ale dreptății” (citește în Epistola către Romani 13). În timp ce privesc acest semn al morții, acest sînge pe mădulele mele, strig din inimă:

Doamne, fă ca viața mea

Să fie cu totul pentru Tine!

Dacă ne gîndim la toate acestea, ne întrebăm: „Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” (2 Corinteni 2.16). Cu cît ne vom cunoaște mai bine, cu atît mai serios va fi răspunsul nostru: „Nu că noi prin noi înșine sîntem în stare să gîndim ceva ca venind de la noi; dimpotrivă, destoinicia noastră este de la Dumnezeu” (2 Corinteni 3.5).

Aceasta ne conduce la următoarea constatare: preotul pune din untdelemnul stropit înaintea lui Dumnezeu pe urechea dreaptă, pe degetul cel mare de la mînă dreaptă și pe degetul cel mare de la piciorul drept, pe sîngele jertfei. Niciodată nu ne putem aștepta, în această lume cu murdărie și necurăție, să umblăm nepăgubiți, dacă am avea numai sîngele jertfei pentru vină pe mădulele noastre. Dar acum acest sînge este acoperit cu untdelemn. Aceasta ne vorbește de puterea Duhului Sfînt cu care putem trece prin orice situații și prin care sîntem păziți nu numai de căderi, ci și de îndoieli pe tot parcursul drumului prin pustie. Singur Duhul Sfînt ne poate păzi de tot ce ar aduce pagubă acestui sînge scump care ne-a însemnat ca creștini. Singur Duhul Sfînt

ne poate da energia ca să luăm mădulele noastre și să le predăm lui Dumnezeu ca unelte în slujba Sa. Putem noi să-I mulțumim vreodată îndeajuns pentru untdelemnul adus peste sînge?

De asemenea putem să-L lăudăm pentru că, deja aici pe pămînt, stăm sub puterea jertfei. Acum sîntem morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu. Sîntem aduși în starea de preoți. Este adevărat că luăm parte la lepădarea Domnului nostru, dar Duhul Sfînt ne spune deja acum: „Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2.9).

Poate noi așteptăm pînă cînd vom fi în slavă ca să fim adoratori. Dar noi sîntem deja de acum. Ne este spus că: „Tatăl caută adoratori" (Ioan 4.23). Cine ar fi putut gîndi că se vor putea găsi adoratori în acești leproși sărmani, murdari, dar care acum sînt apropiați? Da, acesta este adevărul fericit. Da, dragă prietene credincios, tu și cu mine avem favoarea de a aduce jertfa noastră de ardere-de-tot, de care nu putem despărți darul de mîncare. Noi le aducem cu o inimă care dă peste ea și le aducem Aceluia care a împlinit dreptatea lui Dumnezeu și care a săvîrșit totul pentru noi.

Dacă privim în viitor, putem spune cu deplină încredere: „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în casa Domnului zile îndelungate" (Psalm 23.6).

Atunci cînd vom fi în casa Tatălui și vom gusta toată plinătatea și slava tuturor binecuvîntărilor care sînt pregătite pentru noi, vom spune împreună cu împărăteasa din alt secol: „Deci era adevărat ce am auzit în țara mea despre lucrurile tale și despre înțelepciunea ta! Dar nu credeam cuvintele pînă ce n-am venit și n-am văzut cu ochii mei. Și iată, nici pe jumătate nu mi s-a spus. Tu ai mai multă înțelepciune și bunătate decît am auzit mergîndu-ți faima. Ferice de oamenii tăi, ferice de slujitorii tăi care sînt necurmat înaintea ta, care aud înțelepciunea ta!" (1 împărați 10.6-8).

Capitolul 14 Sărăcia mea, sărăcia mea!

Sîntem la sfîrșitul studiului nostru asupra acestui capitol atît de important al Sfintei Scripturi și de fiecare dată cînd îl citim, ne luminează încă o rază din strălucirea și frumusețea sa, încît nu putem spune că am „terminat" studiul acestor gînduri.

Putem ridica următoarea întrebare: În ce măsură se gîdea poporul lui Dumnezeu, israeliții care cunoșteau aceste adevăruri, la tainele ascunse ale acestui prețios capitol și în ce măsură apreciau ei învățătura sa? Cred că putem să ne întrebăm și pe **noi** cît de mult am înțeles valoarea, plinătatea și slava marelui nostru Mîntuitor, care S-a descoperit într-un mod mai minunat ca atunci copiilor lui Israel?

Aceasta ne conduce la următorul text din capitolul în studiu: „Dacă este sărac și nu poate să aducă toate aceste lucruri, atunci să ia un singur miel ca jertfă pentru vină, ca dar legănat, ca să facă ispășire pentru el. Să ia o zecime din floarea făinii, frămîntată cu untdelemn, pentru darul de mîncare, și un log de untdelemn, și două turturele sau doi pui de porumbel, potrivit situației lui materiale: unul ca jertfă pentru păcat, iar celălalt va fi o ardere-de-tot. În ziua a opta, să aducă pentru curățirea lui toate aceste lucruri la preot, la ușa cortului întîlnirii, înaintea Domnului” (citește Leviticul 14.21-23).

Cît de des sîntem „săraci” și lauda noastră este atît de sărăcăcioasă! Dar dacă ne-am pus nădejdea în sîngele prețios, primim iertare și vom fi curățiți. Dumnezeu să fie lăudat că, în primul rînd, nu este prețuirea mea pentru Hristos, ci este prețuirea lui Dumnezeu față de El. În locul mieilor, pentru jertfa de ardere-de-tot, poate eu voi aduce numai porumbei, dar aceasta nu înseamnă că curățirea mea va fi afectată. Nici unul din cei care se apropie de Isus nu va fi dat afară. Credința noastră poate este slabă și prețuirea noastră poate fi de mică însemnătate, dar dacă venim în Numele Domnului Isus, Dumnezeu cunoaște valoarea Sa și prin El vom fi primiți.

Cît de mult ar trebui să simțim sărăcia noastră! Totuși să avem grijă ca acest simț să nu ne țină niciodată departe de Dumnezeu. În Numele scump al Domnului Isus, avem oricînd marea îndrăzneală să ne apropiem de Dumnezeu și Tatăl nostru.

„Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat pe însuși Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate? Cine va ridica vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îndreptățește. Cine-i va condamna? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi” (Romani 8.31-34). „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14).

„Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor” (citește Evrei 10.17). „Astfel, fraților, fiindcă prin sîngele lui Isus avem o deplină libertate să intrăm în Locul

Preasfânt", „să ne apropiem cu o inimă curată, cu o deplină siguranță a credinței, cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea și cu trupul spălat cu o apă curată" (Evrei 10.19 și 22).

Tu, Doamne ai mers deja în Locul Preasfânt.

Tu ai primit de la Dumnezeu o preoție veșnică.

Perdeaua este ruptă, păcatul pus deoparte.

Conștiința este eliberată și noi ne-apropiem în adorare.

Acum Tu ești sus și mijlocești pentru noi mereu,

Pînă cînd vom fi ridicați la Tine, în slava Ta.

O! fericită împlinire Să fim la Tine, Doamne,

Unde niciodată nu va înceta lauda și unde Îți vom aduce glorie!

Dacă citim textul din Leviticul 14.23-32, vedem că Dumnezeu Își găsește bucuria în repetarea desfășurării lucrurilor minunate cu aceeași plinătate a simplității pe care am studiat-o. Este adevărat că această întîmplare merită să fie repetată! Este ca și cînd Dumnezeu nu ar obosi să privească ceea ce ne-a dezvăluit. Iar noi să nu obosim niciodată în a ne concentra asupra acestor lucruri pentru a le cerceta și a ne hrăni, ca ele să devină posesiunea noastră lăuntrică. Nu întîmplător au fost oferite două capitole lungi despre lepră și curățirea ei. Domnul să ne dăruiască înțelegerea adîncimilor și plinătății acestor pasaje prețioase, pentru a le înțelege tot mai bine! Așa cum este Cel care ni le-a dat, tot așa și ele sînt fără sfîrșit.

Doamne, „deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale legii Tale!" (citește Psalm 119.18). Domnul Isus a spus: „Ferice mai degrabă de cei care ascultă Cuvîntul lui Dumnezeu și-l împlinesc" (Luca 11.28).

Doamne, Cuvîntul din gura Ta este atît de drag, plăcut și dulce! Vestea bună, vestea bucurioasă este mai de preț ca aurul curat! Gîndurile mîntuirii Tale veșnice, dragostea Ta fără bariere, inima Ta care se pleacă spre noi, ne-au arătat plinătatea Ta.

Unica nevoie este ascultarea Cuvîntului Tău plin de mîntuire; păstrarea învățăturilor Tale este partea cea mai bună. Da, Cuvîntul ce l-ai dat este adevăr, duh și viață, iar pe căile noastre, lumină. Cine îl urmează nu se rătăcește.

Mulțumire pentru acest izvor, mană de viață, dar din cer, lumina sufletului nostru, toiag bun în călătorie!